

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἩΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ-ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἔσωτερικῶς: Ἔξωτερικῶς:
 Ἐτήσια... ἄρ. 3,— Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > 6,50
 Τριμήνος... > 2,50 Τριμήνος > 3,—
 Δι' ἀνδρῶν αἰροῦνται τὴν ἰσὺν ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἔσωτερικῶς λελ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυφραιίου ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.— Ἀριθ. 7

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Μαγεία! ἀνεφώνησαν ταυτοχρόνως με θαυμασμὸν δύο παιδικαὶ φωναί.

— Πραγματικῶς ὅσοι ἐταξείδευσαν πολὺ καὶ εἶδαν ὅλα τὰ ὄψαι μέρη τῆς γῆς, βεβαιῶνουν ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἢ ἀποφικεῖ εἶνε μοναδική εἰς τὸν κόσμον ἢ ἐπρόσθεσε μία ἀνδρική φωνή.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζακπείου, ἐπὶ μιᾶς βαθμίδος τῶν ὀραίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ μαρμαρίνων προκυλαίων, στέκονται ἡ Ἀλεξάνδρα— δώδεκα ἐτῶν,— ὁ ἀδελφός τῆς Νίλος— δεκατεσσάρων,— καὶ ὁ θεῖος τῶν Παῦλος— ἕως σφραγάν. Τὰ δύο παιδιά ἤλθον πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα ἢ κέρη θὰ εἰσελθῆ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ὁ ἀδελφός τῆς εἰς ἓν ἐκπαιδευτήριον ἀρρένων. Πρώτην ἑορὰν ἐπισκέπτονται τὰς Ἀθήνας ὁ θεῖος τῶν, ἀκούρατος ὁδηγός, περιάγει τὸν ἀνεψιὸν καὶ τὴν ἀνεψιᾶν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια καὶ τοῖς δεικνύει τὰ ὀνομαστά μνημεῖα καὶ τὰς ὀραίας τοποθεσίας... Καὶ τὰ παιδιά με περιέρχεται ἐπιμαζοῦσαν πρὸς δίψαν, βλέπουν, ἀκούουν, προσέχουν κατὰ τὸ ἐκπληξίαν περιπέττον εἰς ἐκπληξίαν...

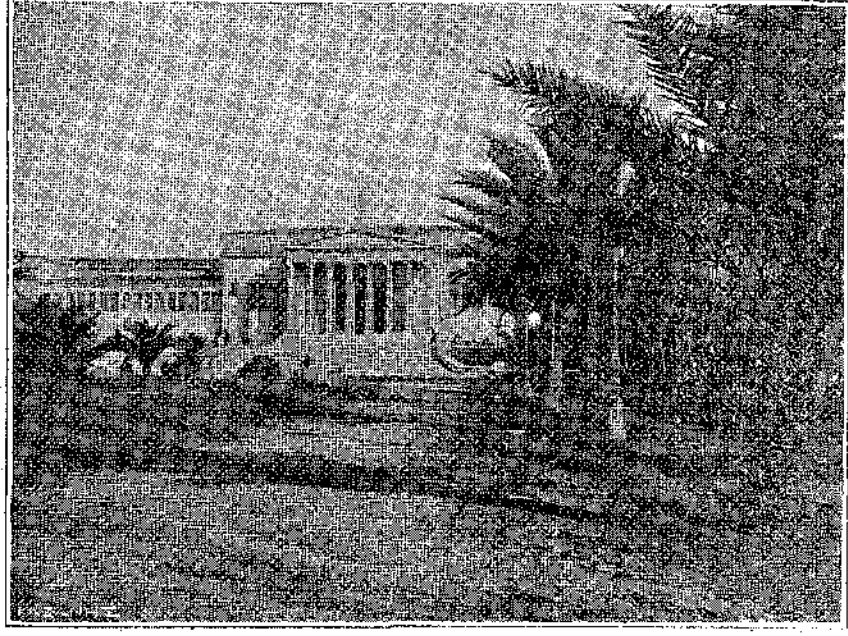

Φωτ. Ἰαν. Καφετζῆ

«Νὰ ὁ ἀνδρὶὰς του...» (Σ. 60)

Σήμερον, ἀπὸ τὴν κλίμακα τῶν προκυλαίων τοῦ Ζακπείου, περιφέρουν τὸ μαγευμένον βλέμμα τῶν εἰς τὴν ἐνώπιόντων ἀποψιν. Ὅπισω ἀπὸ τοὺς ὕψηλους στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Δίος, οἱ ὅσοι διαγράφονται...

Καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐκεῖ ὕψηλά, καὶ τὸ ἐρείπιον ἀκρόμη ἐνδὸς ἀνεμομύλου εἰς τὸν ἀπέναντι λόφον, εἶνε ἐκεῖ ὡς διὰ ν' αὐξήσουν τὴν γραφικότητα τοῦ ἐξόχου πανοράματος.

Φωτογραφία Ἰαν. Καφετζῆ

«Τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...» (Σελίς 57, στ. γ')

φρονται μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω τῶν φοινίκων τοῦ κήπου καὶ τῶν πευκῶν τοῦ μικροῦ δάσους, λάμπει ὡς καθρέπτης ὁ Σαρωνικός μέσα εἰς τὴν διαυγῆ ἀτμόσφαιραν ἢ Αἴγινα, ὡς νὰ ἐπλησίασεν ἔξαφνα, δεικνύει εὐκρινῶς τὰς ὀραίας γραμμὰς τῶν βουνῶν τῆς δεξιᾶ, ὑπεράνω τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως, φαίνεται χρυσοκίτρινος ὁ ἀνατολικὸς θριγκὸς τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἀριστερὰ ὑψώνεται κατακράσσων ὁ Ἀρδηττός, λάμπει κατάλευκος τὸ Στάδιον, καὶ πέραν ἐκτείνεται ὁ Ὑμηττός ἐνδεδυμένος τὴν ἀπεριγράπτου εὐμορφίαν ἰσχύρου ἐκείνην στολήν, τὴν ὅποιαν ὑφαίνει ὁ ἀττικὸς ἥλιος.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ θεῖος, ὅταν ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἔτο ὡς ἓνα χάος ἀπὸ γῶματα παντοῦ λάκκοι, ὑψώματα, λιθάρια, ἀγριόχορτα, τέλαματα, καὶ πουθενὰ πρᾶσινον φύλλον δένδρου. Τὸ μέρος ἦτο σχεδὸν ἀδιάβατον καὶ δὲν εἶχες ποῦ νὰ σταθῆς διὰ νὰ θαυμάσῃς αὐτὸ τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Ἐν τούτοις ὡς με μαγικὴν ράβδον εἰς τὸ χάος τοῦτο ἐβλάστησεν ἓν ἄλλος, ἐγαράχθησαν διάδρομοι καὶ πικραὶ πλατεῖαι ὅπου σεῖον τὰ φύλλα τῶν ὀραίων φοινίκων, ἐκαλλιτεχνήθησαν πρασιναί, αἱ ὅσοι ἐροιάζου με λουλουδιὰ κεντήματα, καὶ ὑψώθη ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...

— Ποία είνε αυτή ή μαγική ράβδος; ήρώτησεν ή 'Αλεξάνδρα.

— Διά νά τὸ ἐννοήσετε, εἶνε ἀνάγκη προτῆτερα νά σᾶς διηγηθῶ ἕνα παραμύθι· ἔλατε νά καθήσωμεν ἐκεῖ κάτω.

Ὁ θεὸς μετὰ τῶν ἀνεψιῶν του διηθύνθησαν πρὸς τὴν ἄλλην μαρμαρινὴν κλίμακα, κατέβησαν τὰς βαθμίδας, ἐκάθησαν ἐπὶ ἐνὸς τῶν ξυλίων καθισμάτων, καὶ ὁ θεὸς ἤρχισεν :

— Εἰς ἕν μικρὸν χωρίον τῆς Ἡπειροῦ, τὸ Λάμπολον, εἰς τὰ 1800, ἔγεννηθῆ ἕν ἀγόρι, τὸ ὁποῖον ἐδόπισαν Βαγγέλην. Τὸ παιδί ἐμεγάλωνεν ἔξυπνον, ζωηρὸν, φιλότιμον. Γράμματα ἔμαθεν ὀλίγα—σχολεῖον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μετὰ ἑκατὸν πενήντα στίτια—καὶ αὐτὰ τὰ ἔμαθε μόνος του, ἢ ἐρωτῶντας τὸν πατέρα, ποῦ τὰ ἔξευρε καὶ αὐτὸς ὀλιγοστά.

Ἄλλὰ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἠγάπα ὁ Βαγγέλης τὰ ὄπλα ἀπὸ μικρὸς ἦτο λαμπρὸς σκοπευτῆς. Δὲν θὰ ἦτο παρά πάνω ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν τὸν ἐστρατολόγησεν ὁ Ἄλῃ-Πασσᾶς ὁ Τεπελενλῆς καὶ τὸν ἐστειλε φρουρὸν εἰς ἕνα φρούριον, κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Βαγγέλης σωστὰ ἑπτὰ ἔτη ἔγεινεν εἴκοσι χρόνον καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τὸλμην καὶ τὴν ἐξυπάδα.

Τὸ 1820 ὁ Ἄλῃ-Πασσᾶς ἐπαναστάτησεν κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Τότε ὁ Παχίμπης ἐξ ὀνόματος τοῦ Σουλτάνου ἐπροσκάλεσε τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας ἐξ αἰτίας τοῦ Ἄλῃ-Πασσᾶ ἑστέναζον οἱ ἄμοιροι εἰς τὴν ξηνητείαν καὶ μετὰ λαχάρια ἐκῦτταζαν ἀπὸ τὴν Δευκάδα τὰ βουὰ τῆς ἀγαπημένης πατρίδος των. Ἰπεσχέθη νὰ τοῖς ἀποδώσῃ τὸ Σουλι ἂν τὸν βοηθήσουν. Οἱ Σουλιῶται ἐτρέξαν προθύμως, ἠνώθησαν μετὰ τὸ στρατεύμα τοῦ Σουλτάνου, ἐπολέμησαν ἡρωϊκά, ὅπως πάντοτε, καὶ ἐκυρίευσαν ἀρκετὰς πόλεις.

Ἄλλὰ τὸ ποθὲν Σουλι δὲν τὸ ἐδίδαν εἰς τοὺς Σουλιώτας; καὶ οἱ Σουλιῶται δυσηρεστημένοι ἐστρατοπέδευσαν χωριστὰ ἀπὸ τὸ σουλτανικὸν στρατεύμα. Τότε ὁ Ἄλῃς ἐζήτησε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ μετὰ τὸ μέρος του ἔπροσκάλεσε τὸν ἀρχηγὸν των νὰ συνεννοηθῶν, καὶ μίαν νύκτα ὁ Μάρκος Βότσαρης μετὰ ἕν μονόξυλον ἐπέραςε τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ φρούριον τοῦ μικροῦ νησιού, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ὁ Ἄλῃς.

Ἡ συμφωνία ἔγεινεν εὐκόλα καὶ δι' ἀσφάλειαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων, ἀντήλλαξαν ἀμύρους.

Τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1820, βροντερὰ ματαριά, συμπεροκρότησις τριακοσίων σουλιωτικῶν ὅπλων ἐτρέψαντ' ἐπὶ τὸν ἄερα, καὶ τὴν βοήν ἐπανάλαβαν τὰ ὀλόγυρα βουὰ.

Ταυτοχρόνως μία δυνατὴ φωνὴ ἔβροντοφώνησε πρὸς τὰ σουλτανικὸν στρατόπεδον:

— Αἰ, σεῖς! ἀπὸ τώρα ἔχομεν πόλεμον! σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ Μάρκος Βότσαρης διὰ νὰ μὴ με νομίζετε ἀπιστοί!..

Τὴν συμπεροκρότησιν ἐκείνην καὶ τὴν φωνὴν ἤκουσεν ὁ Βαγγέλης ἔμαθεν ὅτι οἱ Σουλιῶται πολεμοῦν διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἄλῃ, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ φρούριον καὶ τρέχει πρὸς τὸν Βότσαρη, ὅστις τὸν δέχεται εἰς τὸ ὄνομαστὸν σουλιωτικὸν σῶμά του.

Ἦτο τότε ὠραῖος καὶ ὑψηλὸς νέος με μύστακα λεπτὴν καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, με σῶμα εὐκαμπτον καὶ εὐκίνητον καὶ χαριτωμένον ἀληθινὸς λεβέντης.

Τόσῃ ἀνδρείαν ἐδειξεν ἀμέσως ὥστε ὁ Βότσαρης τὸν ἔκαμε πρωτοπαλλῆκαρόν του. Εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς ὅλα τὰ ἀπίστευτα ἐκεῖνα κατορθώματα τοῦ Μάρκου Βότσαρη ὁ Βαγγέλης ἦτο τὸ δεξιὸν χεῖρ. Σιμά του εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, μαζί του εἰς τὴν κυρίευσιν τοῦ ὄχυροῦ φρουρίου τῆς Ριγιάσας. Μετὰ τὴν καταστροφήν τοῦ Πέτα, ὁ Μάρκος τὸν ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ Μεσολόγγι.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Καπετὰν Ζέρβας ἤτοίμασθη νὰ ἐστρατεύσῃ μετὰ διακόσια καλληκάρια εἰς τὴν Ἡπειρον, ὁ Βαγγέλης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ἐπῆγε.

Οἱ Ἕλληες ἔφθασαν εἰς τὴν Σπλάντζαν. Τὸ Σουλι τώρα τὸ κατεῖχον οἱ Σουλιῶται, ἀλλὰ πολυάριθμος ἐχθρικός στρατὸς τὸ ἐπολιόρκει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συνεννοηθῶν μετὰ τοὺς πολιορκουμένους διὰ νὰ ἐπιπεθεθῶν ἐκ συμφώνου κατὰ τῶν ἐχθρῶν: ἐκεῖνοι ἐκ τῶν βράχων τοῦ Σουλίου καὶ οὗτοι ἐκ τῆς κοιλάδος.

Ἄλλὰ πῶς νὰ γίνῃ ἡ συνεννόησις; Ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ διασχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἔτρεχεν εἰς βέβαιον θάνατον, εἰς σκληρὴν καὶ μαρτυρικὴν θάνατον. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ Σουλιῶται.

— Παιδιά, λέγει ὁ Καπετὰν Ζέρβας, ποῖς πάγει εἰς τὸ Σουλι;

Βαρεῖα σιωπὴ ἐπεκρότησε μερικὰς στιγμὰς οὔτε ἀναποῆ δὲν ἤκούετο.

Ἐξάρνα ἐτινάχθη ἐπάνω ἕνα καλληκάρια.

— Εἰ, ὦ πάγω! εἶπε μετὰ ἀπόφασιν.

Ἦτο ὁ Βαγγέλης.

— Ἄν πάγῃ ὁ Βαγγέλης, πάγω καὶ ἐγὼ μαζί του, λέγει ἄλλος ἀνδρεῖος.

Ὁ Βαγγέλης δὲν ἦτο μόνον ἀτρόμητος ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔξυπνος. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πολιορκηταὶ εἶχον σαμαζάνιον καὶ ὅτι μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου, πεινασμένοι καὶ ἐξηγνημένοι, ἐρίπταντο. Ὅλοι εἰς τὴν τροφήν, μετὰ τὴν νηστείαν τῆς

ἡμέρας. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξέλεξε Βαγγέλης διὰ τὸ τολμηρὸν σχεδίον του Ἐπροχώρησε μετὰ τὸν σύντροφόν του, χωρὶς νὰ τοὺς ἐννοήσουν, πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου ἔπειτα ἐσεκασθὸν ὀλόκληρος μετὰ χόρτα καὶ φύλλα δένδρων ἔπεσε κάτω, καὶ συρόμενος μετὰ τὴν κοιλίαν, καὶ κατόπιν τοῦ ὁ σύντροφός του διέσχισε τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἄστρατιδῶται ἀνύποπτοι κατ' ἀρχὰς δὲ ἐνώθησαν ἴποτε ἄλλ' ὅταν εἶδαν νὰ προχωροῦν τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα δένδρα τὰ πράσινα φαντάσματα, ἐτινάχθησαν ἐπάνω φωνάζοντες: «Σουλιῶται! Σουλιῶται!» καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν ἀλλ' οἱ δύο ἀνδρεῖοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἔξαρνα ἀνωρθώθησαν, ἐπέταξαν τὰ χόρτα καὶ τὰ φύλλα, καὶ ταχεῖς ὡς ἀστραπὴ εἰσώρμησαν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀνέβησαν εἰς τὸ φρούριον τῆς Κιάφας. Φαντάζεσθε μετὰ ποῖον ἐνθουσιασμὸν τοῦ ὑπεδέχθησαν οἱ πολιορκουμένοι! . . .

Ἡ φήμη τοῦ Βαγγέλη ἐφθασε παντοῦ. Καὶ ἡ Ἐξουσία πρὸς ἐκδικησιν συνέλαβε τὴν γραίαν μητέρα του.

— Πέε, πῶς δὲν τὸν ἔχεις πιὰ παιδί τὸν Βαγγέλη, ξέγραφέ τον, γιὰ νὰ σωθῆς, τὴν ἐσυμβούλευαν μερικοὶ συγγενεῖς τῆς.

Ἄλλ' ἐκείνη, ἀληθινὴ μητέρα ἦραος, ἀπεκρίνετο:

— Ὁ Βαγγέλης εἶνε παιδί μου, τὸ καλύτερο παιδί μου, τὸ παιδί τῆς καρδιάς μου· δὲν τὴν φοβᾶμαι τὴν ἔξορι, μηδὲ τὴ φυλακὴν δὲν τ' ἀπαρνίεμαι τὸ παιδί μου! . . .

Καὶ τὴν ἐφυλάκισαν εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.

Ὅταν ἔμαθε τὴν θλιβερὰν εἰδησιν ὁ Βαγγέλης, ἔλυπῆθη κατάκαρδα ἑστὴ ναξὲ βαθεῖα καὶ εἶπε:

— Ἡ μάννα μου εἰς τὴ φυλακὴν καὶ γιὰ μένα! ὅλον τὸ αἷμά μου τὸ χύνω νὰ μὴ πάθῃ μία τρίχα τῆς. Ἄλλὰ τί ὀφείλει αὐτὴ ἡ θυσία; . . . Ἡ μάννα μου γνωρίζει πῶς τὴ ζωὴν μου τὴν χρεώσασθαι εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια νὰ τὴν βάλουν, καὶ ζωντανὴν νὰ τὴν φῆσουν, δὲν θὰ παρακωθεθῇ.

Καὶ ὁ Βαγγέλης ἐξηκολούθησε νὰ ῥίπτεται εἰς τοὺς κινδύνους, ἕως ὅτου ἔβλεπε Ἕλλάς ἔγεινεν ἐλευθέρη. Ἡ Πατρίς ἐτίμησε τὸ ἡρωϊκὸν τέκνον τῆς τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν βαθμὸν ταξίαρχου τῆς φάλαγγος τοῦ ἐχάρισεν ἐθνικὰς γαίας.

Ἄλλ' ὁ Βαγγέλης ἤθελεν ἐνέργειαν ζωὴν κίνησιν. Τώρα ποῦ ἐπέραςεν ἡ λαχάρα τῶν κινδύνων, ἐπερίσσευε μετὰ τοῦ δύναμις ποῦ δὲν εὕρισκεν εἰς τί νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἤθελε ν' ἀφοσιωθῆ εἰς

κατὶ πολὺ μεγάλο, τὸ ὁποῖον ν' ἀπαιτῆ ἔλην τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς του.

Τὸ 1831 ἀφῆκε καὶ βαθμὸν καὶ ἐθνικὰς γαίας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του διὰ ν' ἀποχαιρέτισῃ τοὺς ἰδικοὺς του. Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ αἱματώνη βλέπων τὸ χωρίον του σκλαβωμένον. Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀφήσῃ ἐλευθέρην ἀπὸ τὰς φυλακὰς τὴν γραίαν μητέρα του ὁ Βαγγέλης ἐπίλησε μετὰ δάκρυα τὸ χεῖρ τῆς, ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τῆς, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν ξηνητείαν, εἰς τὴν Βλαχίαν.

Ἐφθασεν εἰς τὸ Βουκουρέστι. Χρήματα δὲν εἶχε, ἀλλ' εἶχε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν καὶ εἰς τὰς ἰδίας του δυνάμεις.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνοικίασε τὰ κτή-

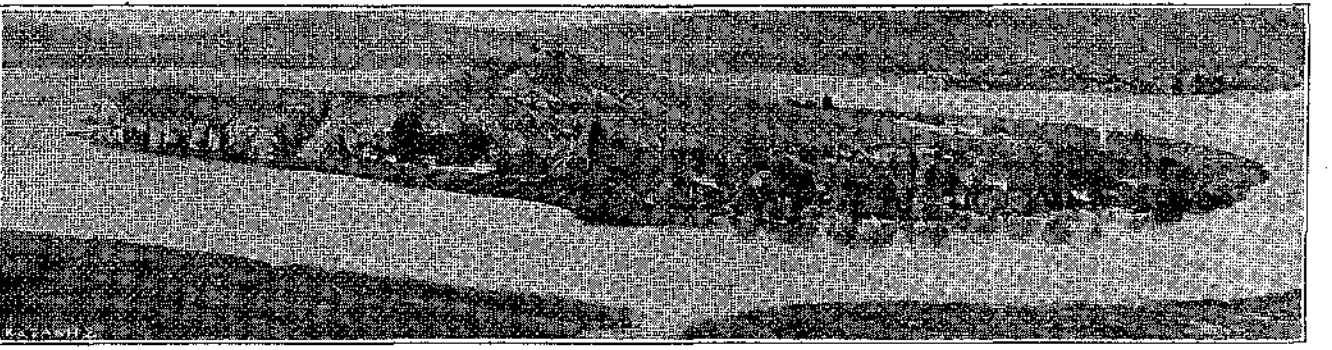
σκληρῶς ὡς σκλάβους, ὅπως ἄλλοι, ἀλλὰ μετὰ φιλανθρωπίαν ἦτο πολὺ τίμιος εἰς τὰς δόσοληψίας του καὶ δικαιοῦς. Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἰδικὴν του καλλιέργειαν ἡ γῆ ἐδίδε περισσότερον καρπὸν, οἱ ἐντόκιοι μεγαλοκτηματῖαι ἤρχοντο καὶ παρεκάλουν τὸν Βαγγέλην νὰ ἐνοικιάσῃ τὰ κτήματά των διότι ἤξευραν ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν ἡ ἀξία των θὰ γίνῃ δέκα, εἴκοσι φορές μεγαλυτέρα.

Τὸ χρῆμα ἐγέμιζε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ Βαγγέλη. Καὶ ὁ μεγαλοεργὸς Ἡπειρώτης ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνοικιάσῃ μόνον ξένα κτήματα ἀλλὰ καὶ ν' ἀγοράζῃ ἰδικὰ του.

Τὸ Βροσθῆνι ἦτο ἐκτεταμένον καὶ ὀνομαστὸν κτήμα διὰ τὰς πολὺ εὐφόρους γαίας του ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ, ἀντὶ

Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασε καὶ ἄλλα μεγάλα κτήματα καὶ ἔγεινεν ἐκατομμυριούχος. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν εὐτυχίαν, μέσα εἰς τὴν ἡγεμονικὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν διῆγε, δὲν ἐλησμόνησε τὴν Πατρίδα ἢ ἀγάπη του ἦτο καὶ τώρα τόσον μεγάλη ὅσον εἰς τὴν νεότητά του. Τότε τῆς εἶχεν ἀφιέρωσιν τὴν ζωὴν του, τώρα ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ τῆς ἀφιέρωσῃ τὴν περιουσίαν του.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν τῆς μακρᾶς σκλαβιάς καὶ τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου. Ὁ Βαγγέλης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας πείρας τὰ ἀγαθὰ τῆς γεωργίας, ἀπεφάσισε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐδωκεν ἀρκετὸν ποσὸν καὶ διοργανώθη τὸ 1859 ἡ πρώτη ἔκθεσις—τὰ Ὀλύμπια,—εἰς

«Εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.» (Σελὶς 58, στ. γ.)

μάτα τῶν ἐκεῖ ἑλληνικῶν μοναστηρίων.

— Ἐδῶ εἰς τὴν Βλαχίαν, ἐσκέπτετο ὁ Βαγγέλης, ἡ γῆ ἔχει πρωτάκουστον εὐφορίαν· δίδει ἄφθονον καρπὸν καὶ ὀλίγη ἀκόμη τὴν καλλιέργειαν ἐλεεινὰ· διατὶ νὰ μὴ δώσῃ πολὺ περισσότερον εἰς ἐμὲ ὅταν τὴν καλλιέργησω μετὰ σὺστημα καὶ μετὰ μέθοδον;

Καὶ ἀφωσιώθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φιλοφρονίας ψυχῆς του. Οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν πλησίον κτημάτων καὶ οἱ μεγαλοκτηματῖαι ἐπερίκειραν τὸν Βαγγέλην διὰ τοὺς νεωτερισμοὺς του καὶ τὴν πειραστὴν του δραστηριότητα. Ἄλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ θειασμοῦ, ὅλοι τὸν ἐξήλεον· κανὲν κτήμα δὲν εἶχε δώσῃ τόσο ἀφθονον καρπὸν.

Τότε ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐξάδελφός του Κωνσταντῖνος, ὅστις ἂν καὶ πολὺ νέος, ἦτο δεκατέσσαρα ἔτη μικρότερος τοῦ Βαγγέλη, — μετὰ τὴν εὐφύϊαν του καὶ τὴν δραστηριότητά του ἔγεινε πολὺτιμος βοηθὸς τοῦ ἐξάδελφου του.

Αἱ ἐργασίαι προώδευαν θαυμασία ὁ Βαγγέλης ἐνοικίασε καὶ ἄλλα κτήματα. Τὸ ὄνομά του ἤρχισε νὰ φημιζέται· τοὺς ἐντοπίους ποῦ εἰργάζοντο εἰς τὰ κτήματά του δὲν μετεχειρίζετο

νὰ πλουτήσῃ, κατεστράφη καὶ ἀπέθανε· διότι ὁ πλησίον ἐκεῖ εὕρισκόμενος ποταμὸς μετὰ τὰς συχνὰς πλημμύρας κατέστρεψε τὰ σπαρτὰ καὶ κατεπόντιζε τοὺς ὑδρομύλους. Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασε τὸ Βροσθῆνι ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀτυχοῦς ἰδιοκτήτου καὶ μετὰ τὴν εὐφύϊαν του καὶ τὴν ἐπιμονὴν του τὸ μετέβαλε μετὰ ὀλίγον εἰς ἐξῆχος προσοδοφόρον.

Ἐστρεψεν εἰς ἄλλο μέρος τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἤνοιξε νέαν διέξοδον εἰς τὰ νερά, κατεσκεύασε μετὰ κορμούς δένδρων—διότι οἱ πέτραι εἶνε σπάνια εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο—προχώματα, καὶ τοιούτοτρόπως τὸ ἀτίθαινον νερόν, τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐγίνετο ἄγριον ὡς θηρίον, τὸ ἠέρωσε, καὶ ἀπὸ φοβερὸν ἐχθρὸν τὸ μετέβαλεν εἰς πολὺτιμον φίλον. Τίποτε δὲν παρέσυρε, τίποτε δὲν κατεπόντιζε πλέον, ἀλλὰ εἰρηνικὸν καὶ εὐεργετικὸν ἐπότιζε τοὺς ἀπεράντους ἄγρους, καὶ ἔστρεψε τοὺς τροχοὺς τῶν μύλων, καὶ ἐσάρπτιζε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν πλοῦτον. Οἱ ὑδρομύλοι οὗτοι ἔσφαραν μίαν φορὰν τὴν Βλαχίαν ἀπὸ τὴν πείναν ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχον καταστραφῆ ἀπὸ μεγάλας πλημμύρας καὶ οἱ μύλοι τοῦ Ἡπειρώτου Βαγγέλη ἀλεθάν νύκτα καὶ ἡμέραν δωρεὰν δι' ὅλην τὴν Βλαχίαν! . . .

τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος χίλιοι περίπου ἐκθάται ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέθεσαν διάφορα προϊόντα γεωργίας, κτηνοτροφίας καὶ βιομηχανίας.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσῃ καὶ ὠρεῖται μεγαλοεργὸς κτίριον διὰ τὰ Ὀλύμπια ὄρισε δὲ νὰ γίνεταὶ κατὰ τετρατείαν ἔκθεσις ὅλων τῶν προϊόντων τῆς ἀλληνικῆς δραστηριότητος καὶ νὰ βραβεῦνται τὰ καλύτερα.

Τὸ 1865 ἀπέθανεν ὁ Βαγγέλης. Ὅταν ἠνοίχθη ἡ ἰδιόκτητος διαθήκη του, θαυμασμὸς ἐκυρίευσεν ὅλους διὰ τὴν μεγάλην φιλοπατίαν του. Ὅλην τὴν ἀκίνητον περιουσίαν του ἐδώρησεν εἰς τὸ ἔθνος, διὰ τὰ Ὀλύμπια ἔκαμε καὶ ἄλλας δωρεὰς δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὸ χωρίον του, ἐφρόντισε νὰ ἐπισκευασθῇ καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ κωδωνοστάσιόν τῆς καὶ νὰ κτισθῇ σχολεῖον ἑλληνικὸν καὶ ἀλληλοδιδασκαλικόν.

Ἄλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης τοῦ Βαγγέλη, μία πρὸ πάντων φανερώνει τὴν μεγαλοεργὴν ψυχὴν του, ἡ ὁποία μεγάλα πάντοτε ὠνειρεύετο καὶ ἐπόθει:

«Ὅταν φαθῇ Ἕλληνα, λέγει αὐτὴ ἡ

διάταξις, ὁ ὁποῖος νὰ ἐφεύρη μίαν μεγάλην ἐφεύρσιν ἢ νὰ πράξῃ μέγαλον κατόρθωμα διὰ τὴν ἑλληνικὴν Πατρίδα, νὰ στεφανώνεται μὲ χρυσοῦν στέφανον καὶ νὰ τοῦ δίδεται καὶ σημαντικὸν χρηματικὸν ποσὸν πρὸς χαρὰν τοῦ καὶ ἀφοσίωσιν τῶν ὁμοίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγάλειου».

— Πῶς σὰς φαίνεται αὕτη ἡ ἱστορία τοῦ Βαγγέλη; ἤρώτησε μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ θεός.

— Σὰν παραμῦθι· ἐξελίχθη ἀπὸ τὸ καλυδόνιο ἐνὸς χωρίου μὲ ἑκατὸν πενήντα σπίτια καὶ ἔκτισε μαρμαρένια παλάτια, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Τὸ παραμῦθι αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν· καὶ ὁ Βαγγέλης εἶνε κοντὰ μὰς ἐμπρός μας! διότι αὐτὸς ὁ Βαγγέλης εἶνε ὁ Ζάππας, καὶ νὰ ὁ ἀνδρὶὰς του! . .

Τὰ παιδιὰ ἀνωρθώθησαν μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Εὐαγγέλη Ζάππα· καὶ μὲ σεβασμὸν ἐστάθησαν, καὶ μὲ συγκίνησιν παρέστησαν τὴν ὠραίαν μορφήν καὶ τὸ στρατιωτικὸν παράστημα τοῦ ἥρωος τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς ἐργασίας.

— Αὐτὸ ἔκει, προσέθεσεν ὁ θεός, δεκνύων τὸ μέγαρον τοῦ Ζαππείου, ἐβγήκεν ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ ἐδείξε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ζάππα.

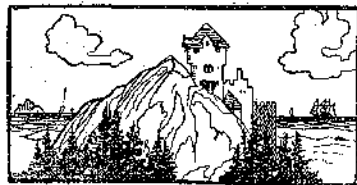
— Ἄλλὰ τὸ ἐν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ζάππας, τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ Βροσθένι· ἀλλ' ἡ διαθήκη του ὠρίσε μετὰ τέσσαρα ἔτη νὰ ξεθάβουν τὰ ὀστά του, τὰ ἄλλα νὰ τὰ θάψουν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου, καὶ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ κτίριον τῶν Ὀλυμπίων.

— Καὶ εἶνε ἐδῶ; ἤρώτησε μὲ δυσπιστίαν ὁ Νίκος.

Ὁ θεός ἐσηκώθη, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὰ παιδιὰ νὰ σηκωθῶσι καὶ αὐτὰ, δεηθῶνθησαν εἰς τὸ «Ζάππειον», διήλθον τὰ προπόλαια, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θαυμασίαν κυκλοτερῆ στοᾶν μὲ τοὺς ὑψηλοὺς μαρμαρίνους κίονας, καὶ ἐπὶ ἐνὸς τοίχου, δεξιᾶ, εἰς ὕψος δύο περιπόου μέτρων, ἐπὶ πλακῶς βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, τὴν ὁποίαν περιβάλλει μαρμαρίνον πλαίσιον, ὑποκάτω χρυσοῦ στεφάνου, τὰ παιδιὰ ἀνέγνωσαν μὲ μεγάλην συγκίνησιν :

ΕΝΤΑΥΘΑ ΚΕΙΤΑΪ Η ΚΕΦΑΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΗ ΖΑΠΠΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΛΑΞΕΝ ἐντελῶς ἡ ὕψις τῆς Κυριακῆς εἰς τὰς Ἀθήνας—δηλαδή τῶν Κυριακάτικων Ἀθηνῶν, — ἀφ' οὗτου ἐφημερεύει ὁ νέος περιλάλητος νόμος περὶ κυριακῆς Ἀργίας. Διότι, καθὼς θὰ ἠκούσατε βέβαια καὶ ὅσοι δὲν ζῆτε εἰς τὴν πόλιν μας,

ἡ Βουλὴ ἐφήρτισεν ἐσχάτως ἕνα νόμον, ἰσχύοντα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη πόλεις τοῦ βασιλείου, διὰ τοῦ ὁποίου καθιερούται γενικὴ ἄργια κάθε Κυριακῆν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τὴν 3 Ἰανουαρίου, τὴν πρώτῃν Κυριακῆν τοῦ ἔτους τούτου.

Προηγήθη, εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἡ Κυριακὴ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν διέφερε σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Τὰ ἐμπορικά, τὰ μπακάλικα, τὰ μανάβικα, οἱ φούρνοι, ὁλ' ἀνοικτὰ. Καὶ εἰς τὰ ἐργαστήρια ἀκόμη, τὰ ἔχοντα βιομηχανικὰς παραγωγείας, ἡ ἐργασία δὲν διεκόπητο. Ἀφ' οὗ κατὸ μέρος τὰ τυπογραφεῖα, ὅπου εἰργάζοντο νυχθημερόν, τὰ κουρεῖα, τὰ καφενεῖα, τὰ οἰνοπωλεῖα, τὰ ἐστιατόρια, τὰ ζυθοπωλεῖα. Μόνον τὸ πρῶν ἐκτυπούσαν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὰς δύο λειτουργίας. — εἰς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν εὐκαιροῦσαν πολλοὶ νὰ πηγαίνουν, — καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἡ λοιπὴ ἡμέρα καθήρχθη ὡς ἡ πλεόν ἐργαζώδης καθημερινῆ, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ὀλίγοι ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους προσετίθεντο οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, εὗρισκαν καιρὸν νὰ κάμουν τὸ ἀπόγευμα ἕνα περίπατον, ὅπου ὅμως ἐπλειονοφῆθον ὡς πάντοτε οἱ εὐτυχεῖς ἄργοι, οἱ εὐκαιροῦντες νὰ περιπατοῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν ὄλας ἐπίσης τὰς ἡμέρας...

Ἦτο σωστὸν αὐτὸ; Ὅχι βέβαια. Ὁ Θεὸς εἶπεν ἐξ ἡμέρας μόνον νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ ἀπαυώμεθα δὲ τὴν ἐβδόμην, ὡς ἀνεπαύθη κα' Ἐκείνος μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου. Διὰ τὸ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι; οἱ ἐργατικοὶ, οἱ τεχνίται, οἱ ὑπηρέται, τὰ ἐργαζόμενα προπάντων παιδιὰ, νὰ μὴ εὗρσκον μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως τὴν ἐβδομάδα, ἀλλὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ δουλεύουν ἀκαταπαύστως, σάν σκλάβοι, σάν σκύλοι, περιμένοντες τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα διὰ νὰ ἀναπνεύσουν; Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὡς τὴν ἐκ τῶν κοσμοπολιτικῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ

μεγάλου ἀνταγωνισμοῦ μίᾳ σκληρᾷ βιοπάλῃ, ἦτο, παιδιὰ μου, κατὰ βάρβαρον καὶ ἀντιχριστιανικόν, ἦτο ἡ τελεία ἀποκτήνωσις τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Πολλὰ ἠγανάκτων, διευαρῶντο καὶ ἠγωνίζοντο νὰ καθιερώσουν ἀνεπιστήμως τὴν Κυριακὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμναν τίποτε. Μόλις ἕνας ἔμπορος παρέβαινεν τὴν συμφωνίαν καὶ ἀνοίγε τὸ μαγαζοῦ του, ὄλοι ἐσπευδαν νὰ τἀνοίξουν διὰ νὰ μὴ ζημιωθῶν... Μόνον ἕνας νόμος ἠμποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Καὶ ὁ νόμος ἦλθε, καὶ τὸ θάυμα ἐγένετο...

Τώρα αἱ Κυριακαὶ μὰς εἶνε ὡς τὰ Πάσχα καὶ αἱ λοιπαὶ μεγάλα εἰρηστικά. Μόνον μερικὰ μαγαζεῖα, τῆς ἀπολύτης ἀνάγκης, ἀνοίγουν δι' ὀλίγας ὥρας. Ὅλα τὰλλα κλειστά. Ὁ κοσμάκης ἐλεύθερος, ἀνακαύεται εἰς τὸ σπιτὶ ἐχθύνεται εἰς τοὺς δρόμους. Ἐνθυμῆται ὁ πτωχὸς καὶ ἀγιάζει τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐκκλησίαι γεμάται, τὰ κέντρα πλημμυρισμένα, αἱ ἐξοχαὶ πολυάνθρωποι. Πάντοῦ κινήσις, διασκέδασις, χαρὰ, εὐτυχία. Κα' ἐπειδὴ οὗτε οἱ τυπογράφοι δὲν ἐργάζονται, πρῶναι ἐφημερίδες δὲν ἐκδίδονται τὴν Δευτέραν.

Νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ τῆ πιστεύῃ... Διὰ τούτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσκολεύθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τὸ πιστεύσουν. «Ἐθεύρατε, ἔλεγον τῶ Σάββατον αἱ νοικοκυράδες, πρέπει νὰ φωνίσουμε ἀπὸ σήμερον, γιατί ἀφρο τὰ μαγαζεῖα θὰ εἶνε κλειστά. — Δὲν βαρύνεται ἀπαντοῦσαν οἱ ἄνδρες» ὄλα θἀνοίξουν! Καὶ με τὴν ἰδέαν αὐτὴν, πόσα σπίτια δὲν ἔμειναν τὴν πρώτῃν Κυριακὴν χωρὶς φωμί, χωρὶς οἰνόπνευμα, χωρὶς κάρβουνα!... Ἀλλὰ τώρα τὸ πιστεύουν καὶ παίρνουν τὰ μέτρα των. Τὸ Σάββατον φωνίζουν διὰ δύο ἡμέρας...

Ὁ νόμος τῆς κυριακῆς ἀργίας δὲν ἔχει βέβαια ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν. Σεῖς, εὐτυχεῖς μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ἀνέκαθεν εἴχατε τὴν Κυριακὴν σας ἐλευθέραν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστῇ τὸ θέαμα τῆς κυριακάτικης πόλεως καὶ προπάντων ὅταν συλλογίζεσθε ὅτι τόσοσ λαός, τόσοσ πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδιὰ, ποῦ εἰργάζοντο χωρὶς ἀνάπαυσιν, κτηνωδῶς, ὄλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἔχοντες τώρα καὶ αὐτὰ, σάν ἄνθρωποι, τὴν ὠραίαν Κυριακὴν των, τὴν ἐκκλησίαν των, τὴν ἀνάπαυσιν των, τὴν διασκέδασιν των, τὴν μικρὰν των εὐτυχίαν, διὰ νὰ τοῖς διδῆ νέας δυνάμεις πρὸς ἐξοκολούθησιν τῆς τραχείας των ζωῆς... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ σοφὸς Χίλων, ἐρωτηθεὶς ποῖα τὰ σπουδαιότερα προτερήματα, ἀπήνησεν: — Ἡ τῆς ἡμετέρας μυστικῆς, ἡ συγκύβητος ἀδικήματος καὶ ἡ ἐπιφυλῆς χρῆσις τῶν ὄρων τῆς σχολῆς.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ Μέγας Ναπολέων, προσημαζόμενος εἰς τὸ Μικρασιατικὸν τὴν μάχην τοῦ Λουισελλίτε (1805), μαθάνει ὅτι οἱ Ἀδριατικοὶ ἔχον ὁποιοῦν τὴν ἐπὶ τοῦ Δουδὸβέως γέφυραν τοῦ Θαβῶθ, διὰ τῆς ὁποίας προέσται νὰ διέλθουν τὰ στρατεύματα τοῦ Δάην καὶ τοῦ Μυρά. Διὰ νὰ μὴ ἀνατραχθῶν εἰς τὸν ἄερα, πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ στρατιῶται. Πρὸς τοῦτο ὁ Ναπολέων καλεῖ ἕνα τὸν ἐμπεισιῶν ἡσασπιστὸν του, τὸν λοχαγὸν τῶν οὐλοῶν Λουδοβίκου Κορμᾶν, — οὗτον τῆς χορευτικῆς Λευκοθέας, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁποίων μένει προσωρινῶς ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος, — καὶ τῶ ἐγγειοῖται ἐπιστολήν, μὲ τὴν ἐπιτολήν νὰ διαορίσῃ ὅπως εἰμπορεῖ τὴν ἐπὶ τὴν γέφυραν καὶ νὰ τὴν παραδοῖται ὁμοῦ εἰς τὸν πρίγκιπα Μυρά.

Ὁ Τιάρκος θἀκοιλοῦθη τὸν Κορμᾶν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ λοχαγὸς εὗρε τὴν σύζυγον του καὶ τὴν Καν Σὰν-Ζέν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπερίμεναν ἀνυπομονῶς. Διὰ νὰ σκοτώσουν τὸν ὄραν των, εἶχαν προσκαλέσῃ τὸν Τιάρκον, ὁ ὁποῖος κατὰ ἔκτακτον ἔχρουν μαντῆσαν.

— Δοιτῶν, ἤρώτησεν ἡ στραταρχίνα, ὁ Κορνοδεκανέας σοῦ τράθηξε ταυτῖα; — Καθόλου, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μὲ μειδιᾶμα θριάμβου, ἀπεναντίας!

Ἐπειτα, κλείων τὸ μάτι μυστηριωδῶς κατὰ τὸν Τιάρκον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εὗρισκετο, προσέθεσεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς ἕνα χορὸν... μετῆμερισμένων!

— Ὅχι δὰ! ἀνέκραξεν ἀφελῶς ἡ Λευκοθέα, ἐνῶ ἡ Κα Σὰν Ζέν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μὲ τρόπον ἐμφαίνοντα ὅτι ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς, ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Αὐτοκράτωρ ἐδιτάλεξε τὸ κοστοῦμί μου.

— Τί; ἤρώτησεν ἡ στραταρχίνα.

— Θὰ φορέσω τσιγγάνικα.

Ὁ Τιάρκος ἀνεπήδησε περιχαρῆς.

— Τότε λοιπόν, λοχαγέ μου, εἶπε, νὰ μ'ἀφίσετε νὰ σὰς ντύσω ἐγὼ. Ξεύρω ἐγὼ πῶς ντύονται οἱ ἀτσιγγανοὶ.

— Μὰ τὸ ναι, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶν παρατηρῶν τὴν γραφικὴν περιβολὴν τοῦ παιδίου, τὴν βελουδένιαν τοῦ βλοῦζαν, τὸ κόκκινον τοῦ ὑποκάμισον καὶ τὰ σχοινωδεμένα ὑποδήματά του, μὲ στολὴν σάν τὴ δικὴ σου μοῦ χρειάζεται!

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος καταγοητευμένος· ἐγὼ θὰ σὰς εὗρω μὲ ἀπαράλλακτον, ἴσα-ἴσα γνωρίζω...

Ἄλλ' ἡ κυρία Σὰν Ζέν τὸν διέκοψε. Ἐβιάζετο νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα καὶ

ἠθέλησε νὰπομακρύνῃ τὸν μικρὸν βοηθὸν.

— Μικρέ, τῶ εἶπεν, ἀφίσε πρὸς τὸ παρὸν τὸ μασκάρευμα τοῦ λοχαγοῦ, καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ μοῦ φέρῃς τὴν σάρκα μου ἀπὸ τἀμάξι. Ἐλα, κουνήσου!

Καὶ ταῦτα, λέγουσα, ἐξώθησε τὸν Τιάρκον πρὸς τὸν ἀντιβάλλον καὶ ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἄμα εὐρέθησαν μόνοι, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ὠμίλει εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Λευκοθέας, καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Μυστικὴ ἀποστολή, ἔ;

— Ὁ Κορμᾶς ἤρχισε νὰ γελοῖ.

— Τίποτε δὲν σὰς ξεφεύγει, κυρία! εἶπε· καὶ ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἐλάτε νὰ σὰς τὰ πῶ ὄλα.

Πέσον διήρκεσαν ἡ διήγησις τοῦ λοχαγοῦ καὶ αἱ ἀγοναὶ ἐρευνᾶν τοῦ Τιάρκου πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐσάρπας, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, δὲν εὗρισκετο εἰς τὴν ἀμαξάν; Πολλὴν ὄραν βεβαίως, διότι ὁ μικρὸς, φοβούμενος τὸν θυμὸν τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐρεῦνας του, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθούσαν ὡς βρεγμένη γάτα, καὶ τὸσον σιγά ἠνοιξε τὴν θύραν, ὅστε δὲν τὸν ἀντελήφθη κανεὶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ στραταρχίνα ἔλεγε πρὸς τὸν Κορμᾶν μὲ τὴν ἠχηρὰν τῆς φωνῆν :

— Μπράβο, μικρέ μου! Μία μυστικὴ ἀποστολή, σάν αὐτὴ ποῦ σοῦ ἀναθέτει ὁ Ναπολέων, ἀξίζει δέκα μάχης!

— Μπορεῖ, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Λευκοθέα, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζόγου της, ἀλλὰ εἶνε ἐπικίνδυνον.

Ἡ Κα Σὰν-Ζέν ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄ, μπᾶ! Θὰ περάσῃ μὲ χάρᾳ ἂν εὗρη μάλιστα τὰ κατάλληλα ρούχα...

— Θὰ τὰ εὕρῃ! ἀνέκραξεν λεπτὴ παιδικὴ φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ στραφῶν πρὸς τὴν θύραν.

Πῶς; τὰ εἶχεν ἀκούσῃ λοιπόν ὄλα ὁ μικρὸς βοηθός;...

Ἐνοήσας τὴν ἀνησυχίαν των, ὁ Τιάρκος προσέθεσε μὲ θάρρος :

— Μὴ φοβᾶσθε! εἶμαι ἐχέμυθος καὶ ξέρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν. Ὅσο γιὰ τὴν τσιγγάνικὴν στολήν, εἶνε δουλειὰ δικὴ μου.

Τοῖς ἐξήγησε τότε, ὅτι κατὰ τὰς σπανίας ἐξόδους του, εἶχεν ἰδῆ εἰς τοὺς περὶ τῆς οἰκίας δρόμους ἕνα ζητιάνον, μὲ στολὴν ἡ ὁποία βεβαίως ἀνήκεν ἄλλοτε εἰς βοηθόν. Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν μαύρην βλοῦζαν καὶ τὸν δερμάτινον σάκκον τῶν ἀτσιγγάνων τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὸ πρῶν, θὰ ἐβγαίνε ἐξω διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὸν τὸν ζητιάνον, καὶ θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν στολήν του καὶ τὸν σάκκον του.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἐγένετο δεκτὴ παμφηφεί, διότι ἦτο ὁ μόνος τρό-

πος διὰ νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐστενοχώρει τὸν λοχαγόν.

Ἄλλὰ πρὶν ἀποσυρθῇ διὰ νὰ πλαγίσῃ, — καθὼς τὸν ἐσυμβούλευσαν, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ σηκωθῇ πολὺ πρῶν, — Ὁ Τιάρκος ἐγύριζεν, ἐκοντοστέκετο... Ἦτο φανερόν ὅτι κατὰ ἄλλο εἶχε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς κροστᾶτας του. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὀμιλήσῃ :

— Νὰ σὰς πᾶ, λοχαγέ μου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐστὸ ταξεῖδι σας πρέπει νὰ φαίνεσθε σάν βοηθός, γιατί δὲν παίρνετε μαζὶ σας καὶ μένα, ποῦ εἶμαι ἀληθινός, καθὼς καὶ τὴ γίδα μου τὴ Λέα;... Μιλῶ τὴ γλῶσσα τῶν τσιγγάνων, κα' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ γιὰ σὰς τίποτε.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἦτο τόσοσ λογικὴ, ὅστε ὁ λοχαγὸς ἔσπευσε νὰ τὴν δεχθῇ.

Ἐνόησε ἀμέσως πόσον θὰ ἐβοήθει τὴν ἐπιχειρήσιν του ἡ παρουσία τοῦ γνησίου ἐκείνου μικροῦ ρομαντιστοῦ, καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τῶ εἶπε :

— Τόκα μιά, σύντροφε! Σύμφωνοι! Εὗρέ μου τὰ ρούχα καὶ ἀφρο φεύγουμε μαζί.

Καταγοητευμένος ὁ μικρὸς ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησαν καὶ αἱ δύο κυρία.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἡ κυρία Σὰν-Ζέν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους της :

— Τὰ βλέπετε, παιδιὰ μου; Τὸ εὐεργέτημα δὲν χάνεται ποτέ. Νὰ πόσο σὰς χρησιμεύει τώρα τὸ ἔξυπνο καὶ χαριτωμένον αὐτὸ παιδί, ποῦ τὸ μαζέψατε ἀπὸ τὸ δρόμον...

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα· καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ θὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα μου ἐστὶ ἐπικίνδυνον τοῦ ταξεῖδι.

— Γιατί! ἤρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Λευκοθέα ἐμειδίασε.

— Μὰ... γιὰ τὸ φυλακτό του, ποῦ γράφει ἐπάνω Φέρω εὐτυχίαν... Μπορεῖ μ' ὄλα ταῦτα, νὰ εἶνε ἀληθινόν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΜΟΝΟΜΜΑΤΗΣ

Τί ἔκαμναν ἐν τῶ μεταξὺ ὁ Βοδόγ καὶ ἡ Ζινεττα.

Ἀπὸ τὴν γύμνα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀμαξία τοῦ λοχαγοῦ εἶχε πάρῃ τὸν Τιάρκον, ἐγκαταλειμμένον σκοπίμως εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἡ Ζινεττα ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ. Πρῶτον διότι εἶχε χωρισθῇ τὸν μικρὸν τῆς φίλον, δεύτερον διότι ἡ εὐτυχὴς παιδικὴ ζωὴ της εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς.

Δὲν ἐταξείδευσαν πλέον μὲ τὸ ὄρατον ἐκείνο καὶ ἀνετον ἀμαξίσπιτον, τὸ κόκκινον κινητὸν παλατάκι τοῦ βασιλέως τῶν βοηθῶν. Ὁ Βοδόγ, μετὰ τὴν διασποράν των ὑπηκόων του, εὐρέθη κατεστραμμένος καὶ ἠγαγιάσθη νὰ πο-

λση την άμαξάν του, καθώς και τα τέσσαρα λευκά άλογα.

Ετελείωσαν οι ώραιαι ημέραι, τας οποίας η Ζινέττα διήρχετο επί του ανθοστολιστού εξώστου της άμαξης, βλέπουσα να παραλεύουσι ήρέμα τα τοπία και εργαζομένη την δαντέλλαν της...

Ετελείωσαν αι άπολαύσεις των σταθμεύσεων, εν τω μέσω όλων των άλλων άμαξών, άραδιασμένων γύρω εις τήν ιδιάν των, όπως αι καλύβαι ενός χωρίου γύρω εις τήν φρουδαλικόν κύργον...

Ετελείωσαν τα ώραια παιγνίδια εις τους άγρούς, κάθε άπόγευμα, μαζί με όλα τα μικρά άτσιγγανόπουλα, πρόθυμα να έκτελουσιν και τας παραμικράς της έπιθυμίας, διότι ήτο ηθετή κέρη του βασιλέως των...

Υπήκουσι και ύπηρέτατι έσπορπίσθησαν καθ' όλας τας διευθύνσεις. Ο βασιλεύς έμεινε μόνος με τήν μικράν Ζινέταν και δύο ύπηρέτας, οι όποιοι ήσαν έτοιμοι και αυτοί να τήν έγκαταλείψουσι.

Ο δυστυχής βασιλεύς! πως είχαν έκπέση από το παλαιόν του μεγαλειόν! Δέν ήτο πλέον ο ώραιος γέρον με τήν μακράν γενειάδα και τήν μεγαλοπρεπή μανθούαν, ο ύπαγορεύων διαταγάς, από του ύψους της εξέδρας του, προς τόν συνηθροισμένον λαόν. Οχι, ο Βοδόγ είχε μεταβληθί τόνον, ώστε να καταντή άγνωρίστος και δι' αυτήν άκόμη τήν Ζινέτταν. Είχε κόψη—ω της Ιερουσαλίας!— τήν ώραιάν λευκήν του γενειάδα, και είχε αποβάλη τόν βασιλικόν του μανθούαν και τόν πλατύγυρον κίλον. Έφορούσε ράκη έλεσινά η κεφαλή του έκάλυπτοτο από τριμμένον γούνινον σκοθρον, και το εὐγενικόν του πρόσωπον άσχημίζετο από μεγάλον μαύρον έπίδεισμον, ο όποιος έσκέπαζε το άριστερον του μάτι.

Δέν ήτο πλέον ο βασιλεύς Βοδόγ ήτο ο ζητιάνος ο Μονομμάτης.

Ο Νακολέων είχε άπαγορεύση εις τους ρομαντιτέλους να κολουθοῦν έν σώματι τόν στρατόν, ήναγκάσθη όμως να νεχθί τους πτωχούς αλήτας, οι όποιοι μετέβαινον μόνον από χωρίου εις χωρίον, έπαίτουντες από τους στρατιώτας κανένα πιάτον σούπαν η όλιγα λεπτά. Αυτό έκαμνε τώρα και ο Βοδόγ. Η Ζινέττα όμως δέν υπεχρεώθη να ύποστη επί πολυ αυτήν τήν ταπεινώσιν.

Μίαν ήμέραν, ο Βοδόγ τήν έπηρεν από τα χεράκι και τήν ώδήγησεν εις το

μαγαζί του μάρμπα-Σαμπώ, ενός πεταλωτοῦ έγκατεστημένου εις το χωρίον Τένμπαχ, εις τα περίγυρα της Βιέννης.

Εκει τής ειπεν ότι έπρόκειτο να τήν άφιση. Ητο προς το συμφέρον όλων. Άλλως τε δέ θα έπερνούσεν άσχημα εις το σπίτι των Σαμπώ, όπου εις το έξηξ θα διέμενεν. Ο πεταλωτής τώντι και η γυναίκα του έφαινοντο λαμπροί άνθρωποι, έφέροντο δε με τόνον σεβασμόν και με τόνον ύποταγήν προς τόν Μονομμάτην, ώστε ήτο φανερόν ότι έγνωρίζαν ποίος εινε...

Διά να εξηγηθί τούτο, ως ειπωμεν άμέσως ότι οι Σαμπώ ήσαν πρώην βοημοί, άποκατασταθέντες εις το Τένμπαχ. Πιστοί εις τας παραδόσεις της φυλής, δέν ένούον να ρνηθοῦν τίποτε εις τόν βασιλέα Βοδόγ τω ύπεσθήσαν λοιπόν να κρατήσουν και να περιποιηθοῦν τήν Ζινέτταν, μέχρι τής ήμέρας κατά τήν οποίαν θα ήρχετο, ως ειπεν ο γέρον, να τήν παραλάβη, διά να τήν ώδηγήση εις το Πα...

ρίσι πλησίον του Τιάρκου. Άλλά παρά τας ύποσχέσεις αυτάς, ο χωρισμός ύπήρξεν ένυνηρός.

— Άχ! γιατί, άφέντη μου, μάφινετε: ανέκραξεν η δυστυχής Ζινέττα, θρηνούσα. Είμαι μεγάλη, είμαι δυνατή... σάς ύπόσχομαι να κερπατώ σοσ θέλετε και εκου θέλετε... Θα δουλεύω, θα μαγειρεύω, θα σάς τα κάμνω όλα... Πάρτε με μαζί σας, άφέντη! σάς παρακαλώ, μη μάφισετε μονάχη μου ε' αυτό το ξενοχωριό. Χωρίς έσας, χωρίς τόν Τιάρκον, τί θα γίνει...

Άλλ' ο βασιλεύς έμεινεν άκλόνητος. Ο ο Βοδόγ άπεφάσιζε κάτι, τίποτε εις τόν κόσμον δέν ήτο ικανόν να τήν κάμη ναλλάξη σχέδιον. Έπηρε τήν μικράν εις τα γόνατά του, και τής ώμίλησε σοβαρώς, αυστηρώς, ως να ήτο μεγάλη.

— Άκουσε, παιδί μου, τής ειπε, σκουπίζω τα δάκρυα, τα όποια έρρεαν ποταμηδόν από τα ώραία της γαλανά ματάκια' πρέπει να έχης θάρρος και να ύποφέρης τόν χωρισμόν αυτόν, που άλλως τε εινε προσωρινός. Σου το είπα,

και τήν ώδηγησεν εις το

«Ητο ο ζητιάνος, ο Μονομμάτης...» (Σελ. 62, στ. α')

Ζινέττα' ότι κάμνω τώρα, εινε προς κάλδν και τών δύο σας. Διά να εξασφαλίσω ένα μέλλον, θάφιερύσω τα τελευταίας μου δυνάμεις και τα όλη χρόνια που μου μένουσιν άκόμη να ζήσω. Έχε πεποιθήσιν ε' έμένα, κάμνε, οτι σ' λέγω, και σου ύπέσχομαι ότι γρήγορα θα βρεθοῦμε όλοι μαζί στο Παρίσι.

— Μα τότε; ηρώτησεν η Ζινέττα. — Δέν ξεύρω άκόμη, άπεκρίθη ο γέρον, αλλά ίσως δέν θα περιμένας κα πολύ... Κάμε ύπομονή, Ζινεττούλα μου. Και πάλι σου λέγω, ότι εινε για τήν ευτυχία του Τιάρκου και τή δική σου.

Τήν στιγμήν εκείνην, η γυναίκα του Σαμπώ έπλησίασε τόν βασιλέα και τή Ζινέτταν. Με όλον το άποχρυστικόν τή μορφής της, εξ αίτίας του άραιού μύστουκος ο όποιος έσκίαζε το άνω χελάκι της, είχε καλήν καρδιάν η σύζυγος του πεταλωτοῦ. Ένώησε τήν λύκην της με κρας κέρης, και θλίβουσα αυτήν επί το ευρώστου της στήθους, τή ειπε:

— Μην κλαίς, χρυσό μου. Ο μπαμπάς θα σάφιση για λίγον καιρό, αλλά θα έυρης εδω μια μαμμά, και θα ιδί ότι οι μαμαδες εινε επίσης καλές...

Οι γλυκαί και ειλκρινείς αυτοί λόγοι εισίδυσαν εις τήν καρδιάν της Ζινέττας. Ένώησεν εκτοτε ότι δέν ήτο μόνη εις τόν κόσμον, ως είχε φοβηθί κατ' αρχάς, και άποδίδουσα τα φίληματα εις τήν αγαθήν κυρά-Σαμπώ έψιθύρισε μειδιώσα έν τω μέσω των δακρύων της:

— Ευχαριστώ!

Ευχαριστημένος που έβλεπε τήν Ζινέτταν τα σχεδόν παρηγορημένην, ο βασιλεύς εσηκώθη δια να φύγη. Η Ζινέττα τον εξέβγαλεν εις τόν δρόμον, και εκεί ο Βοδόγ τής έκαμνε τας τελευταίας του συστάσεις.

— Νακούς τήν κυρά-Σαμπώ σαν να ήμουν έγώ ο ίδιος γιατί δέν θα κάμνη άλλο, παρά να σου μεταδίδη διαταγάς μου.

— Μάλιστα' αφέντη ύπεσχέθη η Ζινέττα.

— Δέν θα προσπαθήσης να νάνταμωθης με τόν Τιάρκο, ως τή ήμέρα που θα σε ώδηγήσω έγώ.

— Μάλιστα' αφέντη!

— Και αν κατά τύχην τόν ιδίς ποτέ θάποφύγης να του μιλήσης και να τον δώσης γνωριμία.

— Άρ' ού το προστάζετε, έτσι θα κάμω.

— Πολύ καλά. Έχω πεποιθήσιν ε' έσενα και μπορώ να φύγω ήσυχος. Πηγαίνω να εργασθώ για σας. Καλή άντάμωσι, παιδί μου!

«Ευχαριστώ πολύ...»

Η στολή του Μονομμάτη. Άς άφισωμεν προς το παρόν τήν Ζινέτταν εις τας μητρικάς περιποιήσεις της κυράς-Σαμπώ, και άς ακολουθήσωμεν τόν βασιλέα Βοδόγ, η καλλίτερα τόν Μονομμάτην.

Ο γέρον βοημός ειχεν αλλαγή μορφην, διά να επιβλέπη εύκολότερα μακρόθεν τόν Τιάρκον. Ποίος τώντι θάνεγωνόριζεν υπό τα ράκη του μονοεθάλμου έκαίτου, τόν άλλοτε λαμπρόν βασιλέα των ρομαντιτέλων; Χάρις εις τήν μαύρον του επίδεισμον, ο Βοδόγ ήδύνατο να εισθί εις τήν πόλιν τήν κατεχομένην υπό του γαλλικού στρατού, να φθάνη ανενόχλητος μέχρις αυτής της οί-

κίας του λοχαγού Κορμά, και να βλέπη ο ίδιος αν έπραγματοποιοῦντο οσα ειχεν έλπιση περί του Τιάρκου. Ο γάλλος αξιωματικός και η σύζυγος του θά ήσαν τώντι τόσον καλοί ώστε να κρατήσουν και να υιοθετήσουν το παιδί που εύρέθη εις τόν δρόμον των; Αυτό έπρεπε να μάθη.

Δέκα ήμέρας τώρα, ο Βοδόγ έτριγύριζε τήν νεαν κατοικίαν του Τιάρκου. Πότε ζητιανεύων παρά τήν θύραν του κήπου, πότε εισερχόμενος εις τούς σταύλους, κατόπιιν κάρρου φορτωμένου σανόν, εις τήν εκφόρτισιν του όποιου προσεφέρετο να βοηθήση, είχε μάθη, ¹Ιδε εικόνα προηγούμεν. φύλλου, σελ. 49.

από τας φλυαρίας των ύπηρετών και των στρατιωτών, ότι ο Τιάρκος, δια της ευφύας του και του καλού του χαρακτήρος, είχε κατακτήση όλον το σπίτι.

Η συμπάθεια αυτή, τήν οποίαν ο μικρός ένέπνευεν εις όλους, θα έφθανε ώστε να κάμνη τόν αξιωματικόν να τόν υιοθετήση; Αυτό άκριβώς ήλπιζεν ο Βοδόγ.

Άλλ' η λύσις του προβλήματος δέν θα έβράδυη, κατά τήν γνώμη του, διότι ο γαλλικός στρατός, ο κατέχων το Μπραουνάου, έμελλε μετ' όλίγον να αναχωρήσας θα έλαμβάνετο η βριστική περί της τύχης του Τιάρκου άπόφασις.

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΣΑΚΑΛΗ

Ο Μπαρμπα-Τσακαλης, ένας χωριάτης έξυπνος και φιλόργυρος, έκέρτασε μια μέρα 25 χιλιάδας δραχμής εις το Λαχεϊόν του Σιόλου. Και δια να μη τού τας κλέψουσι, ιδού τι έσοφισθη:

Έβαλεν όλα του τα λεπτά μέσα εις ένα τενεκεδάκι κουτί, και το έπηγε ετόν κήπο του, μέρα μεσημέρι, μπροστά ε' ε' όλο τόν κόσμο. Δέν τόν έμελε να θέλου αν τόν έβλεπαν...

Εκει, στη ρίζα ενός δένδρου, άρχισε να σκάπτη ένα λάκκο, πολύ βαθύ λάκκο. Πήρε όμως μαζί του και καμμία θενκαριά μποτιλλιας, κρασί πρώτης τάξεως, από τήν άποθήκη του.

Αφού έτελείωσε το λάκκο, έριψε μέσα πρώτα το κουτί με τα λεπτά. Έπειτα άρχισε να σκάπτει από πάνω χώμα. Άλλά κάθε τριάντα πωαριές, έριχνε μέσα ε' το λάκκο και από μια

μποτιλλια με το θαυμάσιο ένικο κρασί, που μπορούσε να νεκρύνε αναστήση και να κοιμήση ζωντανό... Έτσι άγέμισε ο λάκκος, ως έπάνω, με χώμα και με μποτιλλιας κάθε τόσο.

Και αφού έθαψε και τήν τελευταία μποτιλλια, και αφού έριψε και τήν τελευταία πωαριά χώμα, και το έπάνησε καλά-καλά άποπάνω, έγύρισε στο σπίτι του, ήσυχος για το θησαυρό του.

Άλλά δύο προμεροί λυποδύται, ο Ποντικομαμής και ο Αρπακιάς, είδαν όλα τα κινήματα του μπαρμπα-Τσακαλη, και δέν έβλεπαν τήν ώρα να νυκτώσιν, για να πάνε να τού τόν κλέψουσι.

Πραγματικώς, μόλις ένύκτωσαν, έπήγαν ετόν κήπο, και με μπασοδύα και με μαχαίρια, άρχισαν να σκάβουν στο λάκκο. Το χώμα όμως εινε γερά πατικώμενο και η έργασία τούς δίδα

κόπον πολόν. Ο ιδρώς των τρέχει ποτάμι. Φαντασθήτε λοιπόν με τι χαράν ήσαν τήν πρώτη μποτιλλια, τήν οποίαν άδεια-σάχιμωοροβή. Τι γλυκόπιστο κρασί!

Έτσι εξακολουθοῦν. Δυστυχώς όμως το κρασί εινε δυνατό. Και ύστερα από τήν τετάρτην μποτιλλια, ζαλλίζονται και οι δύο μέσα πολύ, ώστε άναγκάζονται να διακόψουσι τήν έργασία.

Σε λίγο η μέση τούς κυριαβει όλότελα. Δέν έχουσι πιά δύναμιν ούτε να φύγουσι, ούτε να κινηθοῦν. Και σωρίζονται και οι δύο μέσα εις τόν λάκκον, αναισθητα πτώματα...

Εκει μένουσι έτσι όλη τή νύκτα. Και το πρωί πηγαίνει ο μπαρμπα-Τσακαλης και τους παραδίδει ετόν άγροτικόν άστυνόμον, ο όποιος τόν συγχάρει, δια τήν επιτυχίαν του τεχνάσματος

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Αλφα—'Αρχή' ή νύκτα τ' άστρα να καλή και να τὰ μαζεύη βιαστικά πολυ. Βήτα—Βασιλεύει κι' ο Αύγερινός κι' άδειανός απ' άστρα μένει ο ουρανός. Γάμα—Γέρον' ή Πούλια, χάνεται κ' έκεινή, φεύγ' ή νύκτ' άγάλια κ' ήχος δέν άφίνει. Δέλτα—Δέτε πέρα στην άνατολή μιὰ καθάρια λάμπη, λάμπη ροδαλή. Έπιλον—'Εβγήκιν μέσ' απ' τὸ κοτέτσι πετεινοί νυχάτοι κι' όλοι κραζουν έτσι: Ζήτα—'Ζέβει ο ήλιος τὰ λευκά του τ' άτια ε' Ι λοιπόν ξυπνάτε, κοιμισμένα μάτια!

Νι—Νόμος του Πλάστου, προσταγή ορητή είν' ή εργασία που τροφοδοτεί. Σι—Ξαναγυρίζουν όλοι, νέοι, γέροι, τὸ φασί προσμένει, είνε μεσημέρι. Ομικρον—'Ολίγο θὰ ξεκουραστούν και θὰ ξαναρχίσουν ως να βραδυναστούν. Πι—Περνᾷ ή ώρα, φθάνει δειλιτό, μιὰ καμπάνα κραζει στὸν έσπερινό. Ρω—Ραβδί κρατώντας ο βοσκός στὸ χέρι, ήσυχά τ' άρνάκια μέσ' στη στάνη φέρει. Σίγμα—Συννεφάκια κόκκινα στη δύση, κόκκινος κι' ο ήλιος γέρνει για να δύση. Ταυ—Ταίρι με ταίρι τὰ πουλιά κουρνιάζουν, ή δουλειά τελειώνει κι' όλοι πιά ξενοιάζουν 'Υφιλον—'Υφαίνει σαν δουλεύτ' άράχνη, τὸ σκοτάδ' ή νύκτα, και για τᾶστρα ψάχνει. Φι—Φανάρια, λάμπες, φᾶτα κι' άλλα φᾶτα, και τὰ παραθύρια κλείνουν πρώτα-πρώτα. Χι—Χάνετ' ή μέρα, πάει ν' άναπαυθῆ, και σκοτάδι γύρω στρώνεται βαθύ. Ψι—Ψυχρό τ' άγέρι τὰ κλαδιά άναδεύει, και τὰ βλέφαρά μας θινά τὰ χαϊδεύει. και 'Ωμέγα—'Ω! μέγας ο σοφός Θεός, κι' όλ' ή φύσις είνε θεός του ναός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

'Από όλους τούς μούτσους τής «'Αθηνας», ο πλέον έξυπνος, ο πλέον άξιος και ο πλέον άροβος, ήτο ο μικρός διάβολος Βάσος Σπαής, έν χαριτωμένον παιδίον, με μεγάλα ώραία μάτια, όρφανόν, από τὰ Ψαρά, περιμαζευθέν εις τὸ τέλος μιᾶς καταστροφῆς, δέν ένθυμούμαι ποίας από τὰς τόσας, υπό του ναυάρχου Σαχτούρη.

'Ελεγε τὰ λόγια του με πολλήν χάριν και έφαιδρουνεν όλον τὸ πλήρωμα, και κατά τὰς ήμέρας άκρόμῃ που ήτο έντελῶς κενή ή κουμπάνα του γραμμῶ. 'Ητο πρώτος εις τήν πλύσιν του καταστρώματος, πρώτος εις τὸ καθάρισμα τῶν όπλων, και πρώτος εις όλας τὰς υπηρεσίας. Βάσος εἶδ᾽, Βάσος ἐκεῖ και πρὸς όλα τὰ σημεῖα του σκάφους έτρεχε και όλους έβοήθει. 'Εδίκλωνε και έτακτοποιεῖ τὰ σημεῖα ως καλή οικουρά, τὸς μπανδιέρες, τὸς φιάμολες και τὰ φανάρια' και έστίλθωνε τὸ κἀλυμμα του μπουσουλα τόσο καλά, ώστε έσελάγιζεν ως καθρέπτης, 'Ερριπτε τὸ σπανδάλιο σαν μέγας ναύτης, και ή χαρά του ήτο να του επιτρέψουν να βάλῃ φωτιά με τήν άπτραν εις τὸ μικρὸ κανόνι.

Γελαστός πάντοτε, τὰ εἶχε με όλους καλά' δέν έχωνενεν όμως τούς καλαφατιστάς,—τὰ σκυλόφαρα!—που του λέρωναν τὸν τόπον με τὰ κατράμια των, τούς στούκους, τὰ στουκιά και τὸν κανόν. Δέν ήδύνατο να τούς υποφέρῃ.

'Όταν τούς εἶδε μιαν έπαύριον μάχης να κατέλθουν εις τὸ κύτος τῆς ναυαρχίδος και να τριγυρίζουν με τὰ φανάρια ν' ανακαλύψουν καμμίαν σχισμὴν εις τὰ βρεχάμενα, έστάθη επάνω εις τὸ κουβούσι και έσκόρπισε τὸ περιεχόμενον τῆς ταμβακοθήκης του φροντιστοῦ, τήν όποιαν ο εὐλογημένος πάλιν αὐτός αἰωνίως έλησμένε εις τήν διαπέντα. 'Όλος ο άέρας έγέμισε κάτω εις τὸ κύτος ταμβακόν και τὸ τί έγινε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε να φαντασθῆτε τήν συναυλιαν τῶν πτερινισμάτων, τούς καταρατιστάς πηδῶντας έξω ως ποντικοῦς, τὸν θυμὸν του άξιωματικῶ τῆς φυλακῆς, τήν φυγὴν του μικροῦ μούτσου εις τήν κόφην του καταριῶ, όπόθεν έηκολούθει να σκορπίζῃ κατά τῶν διωκόντων αὐτὸν τὸ υπόλοιπον του περιεχομένου τῆς ταμπακῆρας, παρὰ τὰς γοερὰς κραυγὰς του φροντιστοῦ μάρμπα-Γιάννη, αναλογιζομένου ότι κάθε λιμὴν δέν εἶχε και ταμπακόλογον...

'Αλλά και με τὸν μάστορ-Νικόλαν τελειῶς άρμονικαί δέν ήσαν αἱ σγέσεις του μικροῦ Σπαή. Μόλις τὰ άπέραντα πανιά τῆς ναυαρχίδος, γάμπες και παπαρίγκι, έστρώνοντο επί τῆς παραλίας, και όλοι οἱ μούτσοι ήρχιζαν εὐθὺς να τρέχουν επάνω κυλιόμενοι, καυτρουβαλιζόμενοι, πηδῶντες μ' ένα δαιμονιώδη θόρυβον, ο όποιος καταπαυε μόνον όταν ήρχετο σοβαρός και άσπληρς, με τήν φέσα του και τὰ γυαλιά του, ο μάστορ Νικόλας, ο σοφός μάστορ-Νικόλας, δια να διευθύνῃ τήν ραφήν ή μάλλον τὸ έμ-

βάλωμα τὸ άκατόρθωτόν των χλιστρουπημένον υπό τῶν έχθρικῶν σφαιρῶν ιστίων. Οι μικροὶ άπευρόντο τότε εις μιαν γωνίαν, και οι ραφεῖς εκάθηνον τριγύρω, ο μάστορ Νικόλας στη μέση, και ήρχιζεν ή εργασία.

'Αλλ' έξαφνα ο μάστορ-Νικόλας χάνει τήν σακοράφα του, έγείρεται, βάζει τὰ γυαλιά του, κόπτει, ψάχνει δεξιά, ψάχνει άριστερά, πλὴν εις μάτην.

— Βρὲ παιδιά, τί έγινε ή σακοράφα μου;

'Εγείρονται όλοι οἱ ναῦται, όλον τὸ πλήρωμα' ψάχνουν, ψάχνουν' άδύνατος ή άνεύρεσις τῆς σακοράφας! Οι μικροὶ μούτσοι αντίκρυ κρατοῦν τήν μέση τους από τὰ γέλια, διότι αὐτοὶ ήξεύρουν ότι ή σακοράφα εὐρίσκειται κερφομένη έξοπίσω εις τήν κάτω άπτραν τῆς βρόκας του μάστορ-Νικόλα, και ήδύνατο οὗτος να ψάχνῃ επί μιαν ώραν, διότι με όλα τὰ ματογυαλία δέν ήδύνατο να βλέπῃ και τήν οὐράν του...

Οὐδεὶς ήδύνατο να άμφιβάλλῃ, ότι και αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ήτο του Βάσου. 'Όλα αὐτὰ έστοίχιζαν άρκετάς τιμωρίας εις τὸν μικρὸν μας ήρωα, αλλά δι' αὐτῶν εἶχεν αποκτήσει τελείαν δημοτικότητα έν τῷ στόλῳ, και όταν ή δωδεκάκωπος λάντσα του γενικοῦ άρχηγῶ έγύριζε σιγά-σιγά από τὸ κρηπίδωμα του Ναυπλίου, όπου εἶχε μεταφέρει τὸν ναύαρχον δια να συνομιλήσῃ με τὸ έκτελεστικόν, αὐτός ο λέμβωρχος τὸν έχαιρέτα: «ώρα καλή, κύρρηρε Βάσο!» ('Επεται συνέχεια) ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

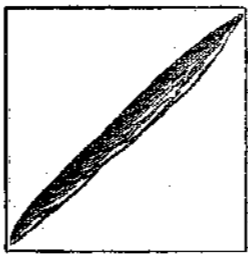
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η τύχη μιᾶς 'Εκκλησίας.

Η 'Εκκλησία αὐτή, εδρισκομένη εις τὸ Μπλάρνστειτ της 'Αγγλίας, είνε από τὰς εὐλογίστας του γοθθικού ρυθμοῦ, αἱ όποιαι, όπως κολλὰι τῶν ιδιῶν μας βυζαντινῶν, έχουν τὸ σχῆμα σταυροῦ. Το περιεργον είνε, ότι αντί να εἰσέρχεται κανεὶς εις αὐτὴν τὴν 'Εκκλησίαν, άνοβαίνων σκαλοπάτια, άπεναντίας πρέπει να κατέλθῃ καμμιά δεκαριά, διότι τὸ ήμισυ σχεδόν του κυρίου είνε υπόγειον, (όπως και τῆς ιδιῆς μας Καπνικαρέας και τῶν 'Αγίων Θεοδώρων). 'Αλλά τὸ άκρόμῃ περιεργότερον είνε, ότι ή αρχαία αὐτή 'Εκκλησία μεταβλήθη έξογάτως εις...σταυλον, τὰ δε σκαλοπάτια έσκεπάσθησαν με πυκνὸν χῶμα, δια να εἰμποροῦν τὰ ζῶα να κατεβαίνουιν εύκολότερα.

Καλοδιπλωμένη κουβέρτα.

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τῆς 'Αδελαΐδος ('Αυστραλία), ένας μεγάλος εἰνας άρρωσστησε και δέν ήμπορούσε να φάγῃ τίποτε. 'Ενας κτηνίατρος τὸν εἴητσε, και του εἶθαλαν από τὸ στομάχι του αὐτὴν τὴν μάλλινην κουβέρταν, τὴν όποιαν τὸ άδηράγον έρπετόν εἶχε καταβροχθίσῃ!

Τὴν δημοσιεύομεν εἰδ᾽ από φωτογραφίαν, όπως ήτο όταν εἴηχθη από τὸν στόμαχον του όρεως. 'Η κουβέρτα αὐτή έχει μήκος 2 μέτρα και 50 εκατοστά, πλάτος δὲ 1,60. 'Όταν τὴν εξεδίπλωσαν, εἶδαν ότι δέν εἶχε πάθη τὸ παραμικρόν' μόνον. πού εἶβραχῃ ολίγον.

Γιγαντιαῖον βιβλίον.

Εἰμπορεῖτε να κρίνετε περι τοῦ μεγέθους αὐτοῦ του βιβλίου. παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸν πλησίον του ἱστάμενον άνθρώπον. Τί νομίζετε τώρα ότι είνε; 'Η 'Τλιάς και ή 'Οδύσσεια μαζί, με μεγάλα στοιχεῖα; τὰ 'Απαντα τοῦ

Σαίχηρ, ή τὰ έργα τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας;

Τίποτε από αὐτὰ! Το γιγαντιαῖον βιβλίον είνε άπλούστατα τὸ κατάστιχον, ή μάλλον τὸ βιβλίον του Τομείου ένός εργοστασιάρχου τῆς Κολωνίας, κατασκευασθέν έξογάτως.

Τὸ δέσιμόν του είνε από χαλκὸν νικηλωμένον και από δέρμα φώκης. 'Εχει πέντε χιλιάδες σελίδας! Τοποθετεῖται παρὰ τὸν τοίχον επί χαμηλοῦ ειδικοῦ τραπέζιου, γράφει δὲ ο ταμίας εις αὐτὸ όρθιος ή καθήμενος επί σκαμνίου.

Τὰ βρέφη εις τὴν 'Ισπανίαν.

Η εἰκὼν αὐτή είνε από ένστανανέ, καμωμένον εις μιαν πλατείαν του Τολέδου τῆς 'Ισπανίας, και μᾶς δείχνει πὸς τὰ βρέφη τῶν ἱδalgῶν

μανθάνουν εκεῖ να περιπατοῦν μόνα των. Τὰ βάζουν, καθώς βλέπετε, μέσα εις έν εἶδος κανίστρου από λυγαριάν, που τὰ έμποδίζει να πέτουν. Πλατεία κάτω και στενά επάνω, τὰ κανίστρα αὐτὰ κρατοῦν τὰ βρέφη έν ισορροπία, ώστε αἱ μητέρες και αἱ νταντάδες να εὐρίσκουν τὴν ήσυχίαν των. 'Αλλ' εύκόλως έννοεῖται, ότι τὰ καίμενα τὰ μωρὰ δέν είνε και πολύ ευχαριστημένα εκεῖ-μέσα. Και εις τὰς 'Αθήνας μετεχειρίζοντο άλλοτε παρόμοια... βασιανιστήρια.

Μανιώδης μυλλιαρδιστής.

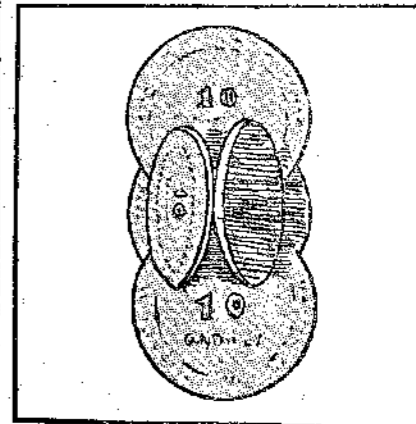

Ο κ. Ουίλιαμ Σείλδων, άγγλος, είνε από τούς πλέον μανιώδεις μυλλιαρδιστάς του κόσμου. Και όμως — περίεργον πρᾶγμα, — δέν έχει παρὰ ένα

μόνον χέρι, διότι τὸ άλλο του τὸ έχοψαν πρὸ εἰτῶν. 'Αλλ' αὐτὸ δέν τὸν έμποδίζει να παίξῃ μυλλιαρδο και να κάμῃν τὲς δυσκολότερες καραμπόλες. Δια να τοποθετῇ τὴν στέκαν του, μεταχειρίζεται μικρὸν ξύλινον υπόβαθρον, και αὐτὸ άντικαθιστᾷ τὸ χέρι που του λείπει.

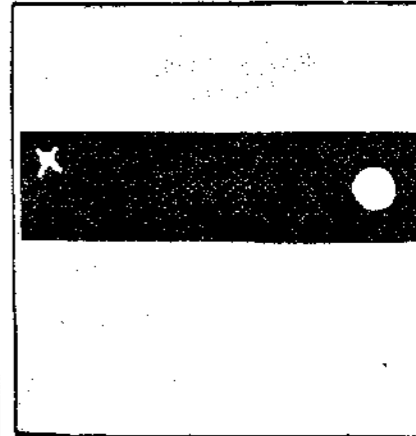
Παίγνιον.

Λάβετε πέντε δεκάρες και στοιχηματίσατε ότι εἰμπορεῖτε να τὰς τοποθετήσατε εἰς τὸ τραπέζι οὕτως, ώστε να

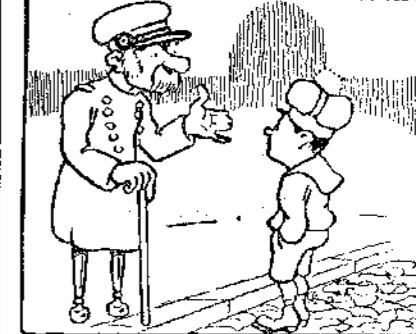
εγγίζονται όλοι, ή μία με τὴν άλλην. 'Ιδού πὸς πρέπει να τὰς τοποθετήσετε, δια να κερδίσατε τὸ στοίχημα.

'Οπτικὸν Πείραμα.

Κρατήσατε τὴν εἰκόνα αὐτὴν εμπρὸς σας, και αρχίσατε να πλησιάζετε σιγά-σιγά τὸ σημεῖον X πρὸς τὸν άριστερόν σας οφθαλμόν. Θα ἰδῆτε τότε, ότι επί τινα δευτερόλεπτα, ο λευκὸς κύκλος θα εξαφανισθῇ έντελῶς.

Μαγικὴ Εἰκόνα.

— 'Ε μάρμπα-Διάκο, στὰ πόσα τὸ έπαθες αὐτὸ; — Δὲ θυμάμαι πιά, παιδί μου... Εἰμπορεῖτε να μᾶς εἰπῆτε σεῖς, ποῖον έτος άκριβῶς ο άπόμαχος αὐτός έχασε και τὰ δύο του πόδια;

Ἴδε τὸν Ὀδὴγὸν τοῦ...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἀπόγευμα βροχερό, σκοτεινό, γιατί ὁ οὐρανός ὅλος εἶνε μολυβένιος ἀπὸ τὰ σύννεφα ποῦ τὸν ἔχουν καλύψει. Ἡ βροχή πάτε παύει, πότε ἀρχίζει, κτυπώντας με δρμητὰ τὰ παράθυρα.

Ἐλεισμένη ἔς τὸ δωμάτιό της, με μὴν ἄσπρη τὴν εὐμορφὴν φωτιὰ τῆς ἐστίας, διαβάσει τὴ «Διάπλασι». Δίπλα της ἕνα ἐργόχειρο μισοτελειωμένο, καὶ σχεδὸν ἐπάνω του καθισμένον κάταστρο γατάκι, με κόκκινη κορδέλα ἔς τὸ λαιμό. Σ' τὴ μέση τοῦ τραπέζιου δοχετο με τριαντάφυλλα κίτρινα, — κίτρινα μερικὰ καὶ κόκκινα.

Τὰ ἄλλα, βαλμένα ἄτακτα, ἄλλα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλα ἀπ' ἐκεῖ, γέρνουν με χάρι ἐξω ἀπὸ τὸ δοχετό. Μέσα ἔς αὐτὰ, ἕνα, μαρμαρένιο, κόκκινο, μεγάλο, ποῦ θαρρεῖς πῶς ἔς αὐτὸ ἐπάνω ἀντανακλᾷ τῆς φωτιᾶς ἢ θέρμη, εἶνε τὸ ἀγαπημένο της τριαντάφυλλο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀέρας καὶ βροχὴ ἀνοίξει τὸ παράθυρο, καὶ δυνατὸς καθὼς ἦτο, ἐσκόρπισε τοῦ μαρμαρένου τριαντάφυλλου τὰ κόκκινα φύλλα. — Καίμενο λουλουδι...!

Ἐπέταξε τὴ «Διάπλασι», καὶ ἀφοῦ ἐκλείνεσθε τὸ παράθυρο, ἐμάζεψε τὰ σκόρπια φύλλα. Σὲ λίγο ἔπειτα, ἐτρεφε στή φωτιὰ, καὶ ἔς αὐτὴ μέσα τὰ ἔβριξε. Καὶ τὰ φύλλα, με μιά ἐχάθησαν σὲ μιὰ φλόγα παραξενῆ κωντή...

Μακριὰ - μακριὰ ἔς τὸν ὀρίζοντα, τὰ σύννεφα εἶχαν ἀραιώσει καὶ τώρα ποῦ ὁ ἥλιος δίδει, χρωματίζονται τὰ μικρὰ συννεφάκια με οὐράνιο αἵματος χρῶμα, — τριαντάφυλλα τοῦρανοῦ αὐτὰ, ποῦ τὴν στολίζουν ἔς τὴ δόξα...

Ριζολέττος

ΤΟ ΡΥΑΚΙΟΝ

Μικρὸν ρυάκιον διασχίζει ἀνθισμένην πεδιάδα ἐξακολουθεῖ τὸν ὄρον του εἰς σμαλτωμένα λιθάδια, σχηματίζουσα χιλιὰς στεροφάς, ἔρπον βραδέως μεταξὺ τῶν ἀνθέων, καὶ ἀπομακρυνόμενον με θλίψιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν τερπνοτάτην διαμονήν.

Μόλις τ' ἀφῆκε, κατακρημνίζει τὰ ὕδατά του διὰ μέσου ἀποτῶμων βράχων ἀντὶ τοῦ τερπνοῦ ζεφύρου ποῦ ἐπαιζεῖν ἄλλοτε με τὰ ἦρα καμάτα του, ὁ φοβερὸς βορρᾶς, ἐκφυγὼν ἀπὸ τὰ βαθεὰ σπήλαια του, ταράσσει με μέγαν ὄρυβον τὴν κρυσταλλίνην ἐπιφάνειαν.

Ἐξακολουθεῖ με ταχύτητα τὴν πορείαν του, τὸ ρυάκιον φθάνει πρὸ τῶν πυλῶν μεγάλης πόλεως, ῥεῖ ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν τῆς κτιρίων, ἐξέρχεται καὶ χάνεται ἐκ νέου εἰς ἀνθισμένα λιθάδια. Συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του εἰρηγικά χωρία καὶ διασχίζει εὐφρόνας ἀμπελωνας. Μετ' ὄλιγον εὐρίσκειται ἐγκαταλειμμένον εἰς φρικτὴν ἐρημίαν ἅλοιστον δάσος παρουσιάζεται, εἰσέρχεται ὑπὸ τὰς θελκτικὰς οὐκίας του, τὰς δολοφαινας ἀφίγει μετ' ὀλίγον διὰ τὴν διασχιστὴν ἀμμόδους πεδιάδα, μέχρις οὗ δ' ἑκεῖνος τὸ καταπίνει καὶ τελειώνει ἕνα τῶσον ἀνώμαλον ὄρον.

Τουατὴ εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον: διὰ μὲν εὐρίσκειται εἰς εὐχαρίστους ἀνθισμένους ἀρραπούς, διὰ δὲ εἰς δρό-

μος ἀνώμαλους καὶ σχεδὸν ἀδιαβάτους, μέχρις οὗ φθάσει εἰς τὰς πόλεις τῆς Αἰωνιότητος, οὗ τοῦ τέλος εὐρίσκει τὴν ἀνοικτασίαν. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). Μικρὰ Βουνοπούλα.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Ἐλα ἔς ἐμένα, Μικρὸ πουλάκι, Κ' ἔχω γιὰ σένα Χρυσὸ κλουβάκι, Ἐλα ἔς αὐτό!

— Θέλω ἀγέρα Καὶ λευτεριά Νύκτα καὶ μέρα, Κι' ὄχι σιλαβιά. Σ' εὐχαριστῶ!

Κυματίζουσα Κωνσταντίνος.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΥΙΟΣ

Πλοσίους τις ἔμπορος ἐκ Βαθυλῶνος, ἀποθανὼν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀφήκε διὰ διαθήκης δὴλον τοῦ τὴν περιουσίαν εἰς τοὺς δύο υἱούς του, ἐπὶ τῷ ὄρει καὶ τὴν μορασοῦσαν ἐξ ἑσού ἀπ' οὗ προικίσαι τὴν ἀδελφὴν των προσέτι ἀφήκε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, διὰ τὸ δοθοῦν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἀποδειχθῆναι τὸν ἠγέτα περισσώτερον.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς διατάζει καὶ τοῦ ἀνηγείραν μεγαλοπρεπῆ τάφον· ὁ νεώτερος ἠδὲ ἔφησε τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς του προσθέτων μέρος ἐκ τῆς κληρονομίας του. Ὅλος δὲ κόσμος ἔλεγεν ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἀγαπᾷ περισσώτερον τὸν πατέρα του· ὁ νεώτερος ἀγαπᾷ περισσώτερον τὴν ἀδελφὴν του· ἄρα τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων πρέπει νὰ τὰς λάβῃ ὁ πρεσβύτερος.

Ὁ καθὼς προσεκόλλετο ἀλληλοδιαδόχως ἐνθιστὸν του καὶ τοῦ δότο. Ὅταν ἐφθάσαν ὁ πρεσβύτερος τῷ λέγει: «Ὁ πατήρ σου δὲν ἀπέχρησεν ἑσθεραπαυθῆναι ἐπ' ἀναρχεται μετ' ἑσέο εἰς Βαθυλῶνα». — Ἐδολογητὸς δὲ θῆκε, ἀπῆλθεν τὸ νέος· ἀλλὰ κρῖμα ὁ τάφος ποῦ μοῦ ἐδόσπισε τόσα πολλὰ!

Ὅτε κατόπιν ἦλθεν ὁ νεώτερος υἱὸς, ὁ καθὼς τοῦ ἐπανάθετα τὰ αὐτὰ. Ἐδολογητὸς δὲ θῆκε, ἀπῆλθεν οὗτος· θὰ ἀποδώσω εἰς τὸν πατέρα μου ὅ, τι ἔχω, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἀφίσχῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅ, τι τῆς ἔδωκα. — Δὲν θὰ ἀποδώσω τίποτε, τῷ λέγει ὁ καδῆς, τοῦναντίον θὰ λάβῃς ἀκόμη καὶ τὰς τριάκοντα χιλιάδας. Σὺ ἀγαπᾷς περισσώτερον τὸν πατέρα σου».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). Γλυκεῖα Πατριδα.

ΜΕ ΑΛΑΤΙ

Ὁ Δάντης, ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητὴς, συνήθιζε γὰρ κάθεται κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἐσπέρας ἐπὶ μιᾶς πέτρας, ἢ ὅποια διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὴν Φλωρεντίαν.

Ἐνα βράδι, κάποιος ἀνθρώπος ποῦ τοῦ ἦτο ἀγνωστος, τὸν ἐπηλοίασε καὶ τοῦ εἶπε: — Κύριε, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω μίαν ἀπάντησιν, καὶ δὲν εἰσῶρω πῶς νὰ τὴν διατυπώσω. Σὲς ποῦ εἶσαι τόσο σοφός, κἀπεὶ νὰ τὴν εἰσάγῃς. «Ποῖα εἶνε ἡ καλλίτερη χαψιά;»

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Κυματίζουσης Κωνσταντίνος.

Ὁ Δάντης τοῦ ἀπῆλθης πάρωτα: — Ἐν' αὐτό. Ἐἶχε παρελθεῖ ἕν ἔτος, δταν μιὰ βραδὴ τὴν ἴδιαν ὥραν, καθὼς ὁ Δάντης ἐκάθητο εἰς τὴν ἴδιαν πέτραν, ὁ υἱὸς ἀνθρώπου τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει: — Με τί; Ὁ Δάντης χωρὶς διόλου νὰ σκαφθῆ, ἀπαντᾷ: — Με ἄλατι.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικῦ) Ἐξόριστος Ἀτθίς. ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθανάσιος Διάκος, ἔλαβεν ὑπὸ τὰ ψευδῶνυμα Ἀθανάσιος Διάκος καὶ Φῶς τῆς Νυκτός, ἐν βίῳ Ἑθνημα 104.

ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΧΡΗΜΑ

Ἄραφ τις καταπεποιημένος, διότι ἐθῶδεν ἡμέρας ἐπὶ τὴν ἔρημον χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος βράχου διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. Ἐκ τοῦ μεγάλου κόπου του ἀποκοιμήθη. Μετὰ παρελθούσης δύο ὥρων, ἐξέπνιχε καὶ ἐξηκολούθησεν τὴν πορείαν του. Καθ' ὅδον συνήντησε μικρὸν τι δέμα. — Ἄ! εἶπε πλήρης χαράς, θὰ περιεχῆ ἢ γαλάτεις, ἢ φρέσκους χουρμάδες! Καὶ ἤρπασε τὸ δέμα, τὸ ἤνοιξεν, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι περιεχόν ἑκατοντάδας τινὰς λιπῶν εἶπε πλήρης ὀργῆς καὶ πετών τὰ χρήματα. — Νὰ χαθῆτε, ἀχρηστὰ πράγματα!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ἀθανάσιος Διάκος. ΔΥΟ ἄνθρωποι ἐξεκίνησαν ἐπιπλοὶ ἀπὸ τὸ Σίπτεν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Μπουρφερό. Καθ' ὅδον παρετήρησαν ἕμπρός των ἕνα μωλωνῶν, ὁ ὅποιος ἐπήγαγεν ἄργα, ἐπάνω εἰς τὸν γάδορον του. Προεβόθησαν τότε νὰ τὸν περάξουν, καὶ προχωρήσαντες, ἐπέστησαν εἰς ἐκατέραν τῶν πλευρῶν του καὶ τὸν ἠρώτησαν: — Ἐ, κὴρ μωλωνῶ! δὲν μάς λές, τί εἶσαι περισσώτερον ἀπὸ τὰ δύο: μακρογάρης ἢ τραλλός;

Ο ΜΥΑΩΝΑΣ

Δύο ἄνθρωποι ἐξεκίνησαν ἐπιπλοὶ ἀπὸ τὸ Σίπτεν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Μπουρφερό. Καθ' ὅδον παρετήρησαν ἕμπρός των ἕνα μωλωνῶν, ὁ ὅποιος ἐπήγαγεν ἄργα, ἐπάνω εἰς τὸν γάδορον του. Προεβόθησαν τότε νὰ τὸν περάξουν, καὶ προχωρήσαντες, ἐπέστησαν εἰς ἐκατέραν τῶν πλευρῶν του καὶ τὸν ἠρώτησαν: — Ἐ, κὴρ μωλωνῶ! δὲν μάς λές, τί εἶσαι περισσώτερον ἀπὸ τὰ δύο: μακρογάρης ἢ τραλλός; — Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἀμέσως ἐκεῖνος δὲν εἰσῶρω ἀκριβῶς τί εἶμαι περισσώτερον· μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶμαι ἐδρισκομαι μεταξὺ τῶν δύο...

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῦ) Μανεδονικὴ Ἐλπίς. ΚΑΘΗΜΕΡΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

Ὁ υἱὸς τοῦ δουκὸς Λα-Τρεμουὶζ ἐμάλεσε μίαν φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἦλθεν εἰς χεῖρας μ' ἕνα συμπληρωτὴν του. — Ξύρισε, τοῦ λέγει ἀπειλητικῶς, διὸ ὁ πατέρας μου εἶνε δούξ; Ὁ ἄλλος εἰς ἀπάντησιν τοῦ δίδει μίαν γερὴν κλωστοῦν ἀπὸ πίσω. — Πάρ' την, τοῦ λέγει, καὶ πρήξιψ δὲν ἦσσαν, δὲν θὰ στήν ἰδιὸν καλλίτερη!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῦ) Αεροπεζοναύτης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τι λέγεται ἀκρωτήριο; Ὁ Τέλης ἠρωτήθη Ὑπὸ ἑνὸς κυρίου. Κ' εἰσέτις ἀπελθέστατα Ἀετοῦς ἀπεκρίθη: — Τὸ ἄκρον τοῦ τυρίου! Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Κυματίζουσης Κωνσταντίνος.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1909

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσταί, ὅσοι τοῦτον δὲν γνωρίζουν πῶς γίνεται ὁ εἰρησμός αὐτὸς διαγωνισμὸς τῶν Ἑθνημῶν, παραπέμπονται εἰς τὸν Ὀδὴγόν, ὁ ὅποιος ἐδημοσιεύσθη εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον (Κεφ. 5', ἀριθρὸν 10 καὶ ἐφεξῆς).

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι μὴ ἐστεῖλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἐμπροσθῶμας, ἰδιόχειρον γενηκὴν καὶ λεπτομερῆ Σημείωσιν τῶν Ἑθνημῶν, τὰ ἑστρία ἔλαβαν κατὰ τὸ δάστημα τοῦ ληξάντος ἔτους (ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1908 μέχρι 30 Νομβρίου 1909.) Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἐξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθανάσιος Διάκος, ἔλαβεν ὑπὸ τὰ ψευδῶνυμα Ἀθανάσιος Διάκος καὶ Φῶς τῆς Νυκτός, ἐν βίῳ Ἑθνημα 104.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰγυπτία Βασιλοῦς, 100. — Ζιζὰ Χανούμ, 87.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλεῦθερος Ἐλληρ, 80. — Νίσις-Πασις, 70. — Ἀνδριάς Παλαιολόγου, 55.

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Ταπεινὸς Κύριος, 54. — Γλυκεῖα Ἐλαίς, 53. — Ἀσπὴς Κλωνόρ, 53. — Πηλαγὴ Ἀσπίς καὶ Ἀφροδίτα Ὁμόλογος, καὶ αἱ δύο μαζί, 107. — Μικρὸ Διαβολάκι, 53. — Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 53. — Χιακὸς Λιμῆν, 52. — Θράμβος τοῦ Ἑλληνομῶν, 51. — Μικρὸς Δόγης, 50. — Ἐργονος Ἀντοκράτορος, 46. — Υπεραποπότης τοῦ Ἑθνημῶν, 45. — Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας, 42. — Ποιμνική Φλογερά, 41. — Κίση, 41. — Γαλανὴ Στανγοφόρα, 39. — Λοῦξ τῆς Σπάρτης, 38. — Δεκαεπταετής Πλοίαρχος, 37. — Ἐνθουσιώδης Κύριος, 37. — Γέωργ. Σπ. Λιθαδάς, 35. — Ἐξόριστος Βασιλεῦς, 33. — Τὸ Σβυστόμας Καθῆρ, 32. — Παλλάς, 32. — Γιουγκοσλαβία, 32. — Ἐνθουσιώδης Ἐλληρ, 28. — Φίλι τῆς Μάνας, 28.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀκάνθιος Στέφανος, 26. — Βάρνα τοῦ Κανάου, 24. — Ζήτω ἡ Χίος, 24. — Ἀσπὴς τοῦ Ὁραίου, 24. — Ἀνδριάτης, 22. — Δάτης τῆς Παριδίας, 19. — Ἐγγενὲς Ἰδέσδες, 19. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς, 17. — Μάριος Ἀδελφίος, 16. — Γλυκεῖα Πατριδα, 15. — Χάος, 15. — Ἀνακρέων, 14. — Χιονισμένον Δάσος, 12.

Οἱ λαβόντες Ἑθνημα κάτω τῶν 10 οὐτὲ ἐστεῖλαν Σημείωσιν, αὐτὲ ἀναφέρονται, χάρην συντομίας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι 150, λαβόντες Ἑθνημα ἀπὸ 10 καὶ ἄνω, δὲν ἀναφέρονται, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ σταλοῦν μέχρι σήμερον Σημείωσιν. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ εἶχαν πολὺ καλὴν θέσιν εἰς τὰ Ἀποτελέσματα, ὅς τὸ ὄργανον τῶν Ἑθνημῶν με 46, ὁ Παγοδρόμος με 45 Ἑθνημα, κτλ. κτλ. Διὰ τὴν ἰδίαν ἄρα γὰρ δὲν ποῦ ἐστεῖλαν Σημείωσιν καὶ αὐτοί; Μὴν ἐστεῖλαν καὶ χεῖρότερον; Τώρα συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ παρακαλοῦμαι νὰ ζητήσουν τὰ δῶρα των κατὰ τὸν Κανονισμόν. Ἐξοριστῶ δὲ ἰδιαιτέρως τὸν Ἀθανάσιον Διάκον, [20Ε], ὁ ὅποιος μοῦ ἐστῆλε Γενικὴν Στατιστικὴν τῶν Ἑθνημῶν τοῦ 1909 καὶ μ' ἐδοξόθησε πολὺ εἰς τὴν διαλογὴν καὶ ἐξέλεξι τῶν Σημειώσεων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οἱ ἀλλασοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιτητὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν του διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνώμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΡΧΙΔΟΣ (Ἴδε σ. 64.)

Ὁ κ. Κωνστ. Ν. Ράδος, καθηγητὴς τῆς Ναυτικῆς ἱστορίας εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, ἐξέδωκεν ἐσχάτως συλλογὴν Ναυτικῶν καὶ ἄλλων τοῦ Διηγημάτων. Τὸ ὄρατον αὐτὸ βιβλίον δὲν εἶνε βεβαίως διὰ παιδιὰ. Ἐν ὅμως τῶν διηγημάτων, «Ὁ Μουτσοῦς τῆς Ναυαρχίδος, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐγράφη ἐπιτίθεσ διὰ τὴν «Διάπλασιν». Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τοῦ ὑπερ' Ἀνεξαρτησίας Ἀγώνος, καὶ μάς διηγείται τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἠρωϊκὸν θάνατον ἐνὸς μικροῦ Παριανοῦ ναυτοπαιδός. Τὸ ἀναθροισμὸς με τὴν ἀδειαν τοῦ συγγραφέως. Ἐἶνε ἀπὸ τὰ φραιότερα ἑλληνικὰ διηγήματα, τὰ ὅποια ἐδόσαμεν ὡς τώρα εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώστους.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΜΥΘΟΙ.

Ἐξεδόθη τὸ προαγγελθέν βιβλίον τοῦ συνεργάτου μας κ. Γιάννη Περγαλιτῆ (Ι. Γ. Γιαννοῦκου.) Ἐἶνε κομψότατον, καὶ περιεχὲς 60 ὄρατον μύθους, τερπνοὺς, διδακτικὸς καὶ καταλληλοτάτους δι' ἀπαγγελίαν. Σὲς συνιστῶ θερμῶς τὸ παιδαγωγικὸν αὐτὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπολιχίσει κάθε οἰκονομικὴ καὶ σχολικὴν βιβλιοθήκη. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰγοράσουν τοὺς «Παιδαγωγικοὺς Μύθους», εἰς στείλουν 2 δραχμάς διὰ συστημένῃ ἐπιστολῇ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ποιητὴν: κ. Ι. Γ. Γιαννοῦκου, εἰς Σπείτσας.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ δικαιοφύμοιοι νὰ ψηφίσουν εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1909, θὰ λάβουν τὸ ψηφοδέλιόν των με τὸ προσεχές φύλλον. Παρακαλοῦνται δὲ νὰ τὸ συμπληρώσουν κατὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ὁδηγίας καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν ἀσφαλῶς.

Μπαρό, παιδιὰ μου, φραιότερα πράγματα μοῦ στέλλετε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Τὴν διαβάξουν καὶ οἱ μεγάλοι, καὶ ἀκούω ἕνα σωρῆ παινίους καὶ διὰ τὰ πρωτότυπα καὶ διὰ τὰ μεταφρασμένα κομμάτια. Αὐτὴ ἡ Σελίς ἔμετα μία μεγάλη ἔλις τοῦ φύλλονος, τὸ ὅποιον καὶ οἱ δυσκολώτεροι ὁμαλογοῦν, ὅτι φέτος εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφάνειαν. Διὰ τοῦτο γίνεται καὶ ἀνάγκαστον κάθε Σάββατον, καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Πλείστοι δὲ ἀγορασταὶ ἐγγράφονται τακτικοὶ συνδρομηταί, διὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς ἑλὴν τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Ἀσπὴρ τοῦ Βέγα μοῦ γράφει: «Ἡμεῖς τὰ ἑλληνοπούλα πρέπει νὰ ὑπερφρανευώμεθα πολὺ, ποῦ ἔχομεν ἕνα τέτοιον περιοδικόν, τὸ ὅποιον εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναγνώσῃ τις καὶ νὰ μὴν ἐνθουσιασθῆ. Εἶσαι στολισμὸς δι' ἐκείνους ποῦ σε διαβάξουν!»

Ἡ Λοῦσις τῶν Σαλιῶνων με παρακαλεῖ νὰ προσθέσω εἰς ὅσα εἶπα περὶ αὐτῆς, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕνα ἕνα ἑπὶ συνδρομητῶν μου, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕνα τὸν διάστημα, ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι σήμερα, ἔδρασε διαρκῶς, «χωρὶς ποτὸ τὸ ψευδωνύμου της νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸν διαπλασιακὸν ὄριζοντα». Ἐνῶ, λέγει, ἄλλοι εἶνε 15 ἐτη συνδρομηταί, ἀλλὰ μόλις πάρου ἕνα-δύο βραβεῖα, χάνονται. (Ἀκούτε τα!) Καὶ ἡ Καρδιά Ἑλληνοπούλα συμφωνεῖ με τὴν Ἑλένη Χ. Ν., ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε καὶ διὰ μικροὺς καὶ διὰ μεγάλους. Διότι καὶ αὐτὴ, ἂν καὶ πρὸ διετίας εἶνε διπλωματούχος, ἐδὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ λάβῃ τὸ λαμπρὸν φυλλάδιον.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφετε, Ναισιὰ τοῦ Ἀγίου. Ἀλλὰ με τὸνομά σου δὲν εἰμφορῶ νὰ σοῦ δημοσιεύσω τίποτε εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. Μόνον οἱ ἔχοντες ψευδωνύμου διὰ τὸ τρέχον ἔτος δικαιούνται νὰ γράφουν, καὶ αὐτὸ πρέπει βεβαίως νὰ φαίνεται, διὰ νὰ μὴ λέγουν ὅτι κάποιος ἐξαιρέσει.

Δεῖνα ἀγορασταὶ κατάρθωσιν νὰ ἔχη ὡς τώρα ἡ Κυματίζουσα Κωνσταντίνος! Καὶ μοῦ γράφει: «Ὅπως οἱ στρατιῶται ξεσπαθώνουν ἐν καιρῷ πολέμου χάρην τῆς πατριδος, οὕτω καὶ ἐγὼ ξεσπαθῶνω χάρην σοῦ διὰ νὰ ἴδω δηλαδὴ μίαν ἡμέραν τὴν ἀγαπῆτὴν μου Διάπλασιν νὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ὄλων τῶν περιοδικῶν τοῦ κόσμου». Ἀμὴν!

Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖ τοῦτο, Τοξέλλι! ἀπειναντίας σὲ παρακαλοῦ νὰ μοῦ γράψης ὅσον εἰμφορῶς συγχρότερα. — Καὶ τένα, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγυμνίζονται: «Ἀπὸ τὴν Ζωὴν μου», τῆς Λαιουτῆς Στανγοφόρας. — «Ἐδῆκε ἀσπροπρόσωπος» τοῦ Τοξέλλι. — «Ὁ ἐκδικητὴς ἄνδρας» τοῦ Ἀγίου. — «Λακωνισμὸς» τοῦ Ἀεροπεζοναύτου. — «Συνάντησις» τῆς Μαρομῆ. — «Ἡ Βουνοπούλα» τοῦ Γιουτὸ τοῦ Ἰουνοῦ. — «Ὁ Ἐρημίτης» τῆς Κεφαλληνικῆς Ἀἴρας. — Μικροσκοπικὸν Ὀραλόγιον, τοῦ Ἐργονος Ἀντοκράτορος. — Τὸ «Δέντρο» τοῦ Ἐθνημῶν Ὑμνον. — «Ἐχάσα τὰ λόγια μου» τοῦ Ναυτοπαιδὸς τοῦ Ἀγίου. — «Γνωμικὰ» τῆς Καρδίας Ἑλληνοπούλας. — «Ἐνταφιαζόμενος» τῆς Δοξαομένης Γαλαροῦκου. — «Τὰ Μεταλλεῖα τῆς Σπέρου», «Ἀνάμνησις» καὶ «Τραγουδάκια» τῆς Δουκίσης τῶν Σαλιῶνων. — «Σκέψεις καὶ Γνώμαι» τῆς Ἡρώδους τοῦ Μεσολογγίου. — Διὰφορα μικρὰ τῆς Πισσοειτῆς Καρδίας. — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀποφροτίζονται: Ἀνέκδοτα τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ἰωάννου Βάρτ, τοῦ Κορτέζ, τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τοῦ Πιρόν, τοῦ Ἀβδὴλ-Καδέρ, τοῦ

